

การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ปริญญานิพนธ์
ของ
ปริญดา ยะวงศา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ
ของ
ปริญดา ยะวงศา

23 ก.ค. 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2546

๒ ๕๕๙๐๑

ปริญดา ยะวงศา. (2546). การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไผ่ทอคมศึกษา จำนวน 16 คน ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ระหว่างวันที่ 10 – 21 มีนาคม 2546 จำนวน 40 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และแผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง หลังจากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังจากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มีความเห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสูงมาก

A STUDY ON ENGLISH STUDYING MOTIVATION AND ACHIEVEMENT OF
THE GIFTED UNDERACHIEVERS IN PRATHOM SUKSA 5 THROUGH
THE ENGLISH CAMP ACTIVITIES.

AN ABSTRACT
BY
PARINDA YAWONGSA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University.

May 2003

Parinda Yawongsa. (2003). *A Study on English Studying Motivation and Achievement of the Gifted Underachievers in Prathom Suksa 5 through the English Camp Activities*. Master thesis, M. Ed.(Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Prof. Sriya Niyomthum, Assist. Prof. Dr. Pitoon Potisaan.

The purposes of this study were to compare English studying motivation, achievement and opinion in English camp activities before and after attending the English camp of the English gifted underachievers.

The samples of this study were 16 English gifted underachievers in Prathom Suksa 5 of Patai Udom Suksa School. The experiment was conducted through the package of the English Camp for 40 hours from 10 – 21 March 2003. The experiment was managed by using one group pretest – posttest design. The instruments were consisted of studying motivation test, English achievement test, questionnaire enquiring on opinion in English camp activities and English camping plans. The data were analysed by t-test dependent.

The findings of this study revealed that :

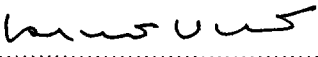
1. Studying motivation of the English gifted underachievers after attending English camp was significantly higher than that before at the level of .01
2. English studying achievement of the English gifted underachievers after attending English camp was significantly higher than that before at the level of .01
3. The opinion of the English gifted underachievers after attending English camp was that English camp activities were the highest efficiency.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

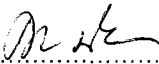
การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มี
ความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

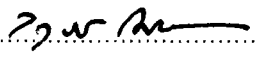
ของ
นางสาวปริญดา ยะวงศา

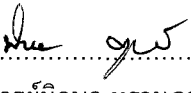
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

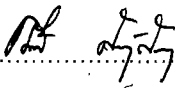

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ ๑ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์นิลบล ทูรานุภาพ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร ที่ให้ความกรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำต่าง ๆ ด้วยความเอื้ออาทรและเอาใจใส่เป็นอย่างดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี ศักดิ์ศิริผล และอาจารย์นิลบล ทูรานุกภาพ ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิมวศรี พิบูลชล รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์ณี อาจารย์รัชชชัย รักษาศิริ อาจารย์เรณู ครุฑไทย ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์พร้มพราย สุโปฏก ผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูรย์พิทยาคม อาจารย์ผลิกา เสวตศิลา ครูใหญ่โรงเรียนไพฑูรย์พิทยาคม อาจารย์อุษณีย์ บุรณะเชษฐกุล และขอขอบคุณอาจารย์ประจำศูนย์วิทย์พัฒนาทุกท่าน ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัย ขอขอบคุณผู้ปกครองนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง และขอขอบใจนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงโรงเรียนไพฑูรย์พิทยาคม ที่ตั้งใจและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ศิริพันธ์ เกตุไชโย ครูใหญ่โรงเรียนกัลยาณวิทย์วิทยาการ ที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงโรงเรียนกัลยาณวิทย์วิทยาการ ที่สนใจและให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณอาจารย์ธนธร เจริญราช อาจารย์ขนิษฐา เพ็ชรน้อย อาจารย์สุชาดา บัวลอย และเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโทภาควิชาการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ห้องสมุดทุกท่านที่ได้อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือให้คำแนะนำจนทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

งานวิจัยฉบับนี้จะไม่สำเร็จได้หากการสนับสนุนจากอาจารย์บุญเกิด ยะวงศา และอาจารย์ปวีณา ยะวงศา มารดาและพี่สาวที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ ให้ทั้งกำลังใจและกำลังใจทรัพย์ตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาเสมอมา

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของบุพการีผู้ให้ชีวิต ครู อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา และผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยชิ้นนี้ขอมอบบูชาพระคุณท่าน

ปริญดา ยะวงศา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
สมมุติฐานของการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	7
ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	7
ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	8
สาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	10
แนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	19
แรงจูงใจ.....	22
ความหมายของแรงจูงใจ.....	22
ความสำคัญของแรงจูงใจ.....	22
ประเภทของแรงจูงใจ.....	23
การสร้างแรงจูงใจในการเรียน.....	26
การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ.....	30

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
2(ต่อ) ค่ายภาษาอังกฤษ.....	32
ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ.....	32
ความมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ.....	32
ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ.....	33
กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ.....	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่ายภาษาอังกฤษ.....	37
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การดำเนินการทดลอง.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	51
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	51
สมมุติฐานของการวิจัย.....	51
วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
สรุปผลการวิจัย.....	52
อภิปรายผลการวิจัย.....	52
ข้อสังเกตจากการวิจัย.....	54
ข้อเสนอแนะ.....	56
บรรณานุกรม.....	57
ภาคผนวก.....	62
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	97

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	49
2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	49
3 คะแนนเฉลี่ยประสิทธิภาพของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษแต่ละประเภทตามความคิดเห็นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	50
4 เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	93
5 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.....	94

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระบวนการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ นับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน และเป็นความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษที่ความสามารถเหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ซึ่งเด็กกลุ่มนี้เป็นทรัพยากรที่สำคัญจึงควรได้รับการส่งเสริมเต็มที่ ถูกต้อง และเหมาะสม เพื่อให้เด็กกลุ่มนี้พัฒนาศักยภาพให้ได้มากที่สุด(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544 : คำนำ)แต่ผลการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ยังเป็นไปตามแนวดำเนินการที่หลักสูตรกำหนดเท่าที่ควร นอกจากนี้แนวการดำเนินการของหลักสูตรมิได้กำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการส่งเสริม และพัฒนาเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีความสามารถพิเศษไว้อย่างชัดเจน เนื่องจากหลักสูตรกำหนดไม่ได้ให้ความสำคัญกับความต้องการ และลักษณะเฉพาะของเด็กและเยาวชนแต่ละคน จึงทำให้เด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวได้รับการพัฒนาไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มปกติ(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2544 : 2)

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษนั้น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 วรรคสี่ ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น โดยมีกรอบแนวคิดในการพัฒนาการศึกษาของชาติที่เน้นการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ซึ่งจะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้สอนจัดการเรียนรู้ที่ตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและสามารถตอบสนองความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีแนวความสามารถพิเศษ ซึ่งมีความต้องการพิเศษทางการศึกษาแตกต่างจากเด็กและเยาวชนในวัยเดียวกัน(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2542 : 3)

การพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนที่มีแนวความสามารถพิเศษไปสู่ความเป็นอัจฉริยภาพ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสร้างผู้นำทางปัญญาของประเทศ หากกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีแนวความสามารถพิเศษได้รับการส่งเสริมให้มีพัฒนาการเรียนรู้เต็มศักยภาพของตนเองแล้ว เมื่อเติบโตใหญ่บุคคลเหล่านี้จะใช้ความสามารถไปในทางสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติโดยรวมในทางตรงข้าม หากบุคคลเหล่านี้ไม่ได้รับการพัฒนาการเรียนรู้ที่ถูกต้องเหมาะสม หรือไม่เป็นไปตามธรรมชาติตามความสนใจและศักยภาพของแต่ละคนแล้ว จะทำให้เด็กและเยาวชนอยู่ในลักษณะสายเกินแก้ส่งผลต่อเนื่องถึงการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางลบหรือใช้ความสามารถของตนไปในลักษณะที่ต่อต้านสังคม(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2542 : 1)

บางคนเข้าใจผิดคิดว่าเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษจะต้อง ฉลาด เรียนเก่งและแสดงออกซึ่งความฉลาดตลอดเวลา แต่ความจริงคือความสามารถพิเศษมีหลากหลายรูปแบบและบางที่เด็กก็ไม่กล้าแสดงออกถ้าบรรยากาศและสังคมไม่เอื้อ ก็อาจเป็นความสามารถพิเศษที่ซ่อนเร้นที่อาจก่อให้เกิดปัญหาและยิ่งไปกว่านั้นเด็กอาจมีความรู้สึกกดดันอาจมีความรู้สึกว่าล้มเหลวและไม่มีคุณค่ากลายเป็นเด็กที่มีปัญหาอีกประการหนึ่งและอาจสร้างปัญหาแก่สังคมได้ในที่สุด(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 33-34) การที่เด็กมีระดับสติปัญญาสูงไม่ได้หมายความว่าดีไปเสียหมดทุกอย่างเด็กกลุ่มนี้ก็มีปัญหาไม่

น้อยไปกว่าเด็กปกติ เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงมักจะประสบความสำเร็จทางการเรียนสูงด้วย แต่เด็กบางคนที่มีระดับสติปัญญาสูงกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง จากการศึกษาของเวสต์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 83 ; อ้างอิงจาก West. 1991) ได้ศึกษาชีวิตของนักคิดที่มีชื่อเสียงจำนวน 20 คน ซึ่งรวมทั้ง Einstein Edison และ Churchill โดยทุกคนเคยถูกตีตราว่าไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเมื่ออยู่โรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับแบรกการ์ท (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 84 ; อ้างอิงจาก Braggart. n.d.) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเด็กที่มีความสามารถพิเศษกล่าวว่าความสามารถพิเศษเป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดกล่าวคือเด็กหลายคนเกิดมามีความสามารถพิเศษ แต่ถ้าขาดการฟุ่มเฟือย การดูแลอย่างเข้าใจ และขาดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เขาได้แสดงออก อาจทำให้ความสามารถนั้นหายไปได้ในที่สุด หรือกลายเป็นความสามารถพื้นๆ ธรรมดา

การที่เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง(Underachiever) หรือเด็กไม่ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่นั้น เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการจัดการศึกษาเพราะเด็กขาดโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพจึงไม่ได้รับประโยชน์จากการศึกษาอย่างเต็มที่ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง คือหลักสูตรสำหรับเด็กปกติที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้(อุษณีย์ โพธิ์สุข. 2543 : 18; อ้างอิงจาก Clark. 1993 ; George. 1992 ; Parke. 1989) หลักสูตรปกติทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษสูญเสียความสามารถที่มีอยู่ ในตัวไปเนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนไม่สามารถทำให้ผู้เรียนแสดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาได้อย่างเต็มที่ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนี้อาจแสดงผลรุนแรงขึ้นได้หากเกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างรูปแบบการสอนของครูและลักษณะการเรียนรู้ของเด็ก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 82 ; อ้างอิงจาก Emerick. 1992) นอกจากนี้ยังพบว่าความเป็นเลิศนั้น ไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยปราศจากความช่วยเหลือที่เหมาะสมผู้ที่มีความสามารถพิเศษต้องการปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งรวมไปถึงวัสดุ อุปกรณ์ทางการศึกษา การจัดสถานการณ์ที่ท้าทายและการกระตุ้นที่เร่งเร้าให้พวกเขาบรรลุตามเป้าหมายสูงสุดของตนเองได้(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : คำนำ)

ในยุคโลกาภิวัตน์นี้เด็กไทยจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่าหนึ่งภาษาและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารระดับสากลได้ด้วย กระแสของความเป็นสากลทำให้คนไทยต้องให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษและจะต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ในระดับที่ผู้เรียนสามารถจะสื่อสารและใช้ภาษาอังกฤษแสวงหาความรู้อันเป็นสากลได้ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ(สาออง หิรัญบุรณะ. 2544 : คำชี้แจง)

ปัญหาหลักของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน เพราะผู้เรียนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน(Gibbs and Jenkins. 1992 : 50-54) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจาโคโบวิทส์(Jakobovits. 1971 : 69) ที่ได้ผลสรุปว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ดังนี้ 1) ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 33% 2) สติปัญญา (Intelligence) 20% 3) แรงจูงใจ(Motivation) 33% และ 4) องค์ประกอบอื่นๆ 14% จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้วแรงจูงใจก็มีความสำคัญมากเช่นกัน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องมีวิธีการสร้างแรงจูงใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่เรียน เช่น สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน ซึ่งให้เห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียน ใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน ใช้กิจกรรมที่ยืดหยุ่น

หลากหลาย อาทิ เกม เพลง นิทาน หรือบทบาทสมมุติที่เป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ฯลฯ รวมทั้งให้แรงเสริมกำลังใจทุกครั้งเมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมได้ดี

กิจกรรมค่ายวิชาการเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนที่มีแววความสามารถพิเศษ โดยเน้นการจัดกิจกรรมหลากหลายรูปแบบที่กระตุ้นและท้าทายเด็กให้คิดอิสระ พัฒนาทักษะกระบวนการคิดและการแก้ปัญหา การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ตลอดจนอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2544 : 5-6) ซึ่งกาญจนา นันตะดวง (2542 : 77) กล่าวว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ(English Camp) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่เสริมสร้างประสบการณ์และความรู้ใหม่ๆซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจและเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนอันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และกิจกรรมต่างๆ ในค่ายภาษาอังกฤษนี้สามารถจูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (เจลีศวรี พิบูลชล, 2535 : 30) นอกจากนี้ผลการวิจัยของศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541 : 65) และ ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 77-78) พบว่า เกมภาษา และกิจกรรมต่างๆ ในค่ายภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนรวมทั้งมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะมากขึ้นสามารถทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษและสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษยังสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกด้วย

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว * การช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง จำเป็นจะต้องดำเนินการโดยเร่งด่วน เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมีสาเหตุที่สำคัญมาจากการขาดแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากการจัดหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก และไม่สามารถกระตุ้นให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ จากการขาดแคลนหลักสูตร รูปแบบการสอน และกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทำให้เด็กกลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้เรียนภาษาอังกฤษได้ประสบความสำเร็จตรงตามความสามารถที่แท้จริง

* ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

7 ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะได้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ที่ส่งเสริมให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตรงตามความสามารถที่แท้จริง
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูภาษาอังกฤษที่จะนำรูปแบบการจัดกิจกรรม กิจกรรม และเกม ที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษ ไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

8 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในช่วง 3 ปีย้อนหลัง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542-2544 เป็น 4.00 หรือ ร้อยละ 80 ขึ้นไป แต่หลังจากนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงเรื่อยๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกดังนี้

1. เฉพาะเจาะจงเลือกโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา
2. ให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองเสนอรายชื่อนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ที่ครูผู้สอนและผู้ปกครองพิจารณาว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ได้จำนวน 12 คน
3. ดูผลการเรียนย้อนหลัง 3 ปี ของนักเรียนที่ครูและผู้ปกครองเสนอชื่อทั้ง 12 คน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542-2544 คัดเลือกเฉพาะเด็กที่มีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2542 เป็น 4.00 หรือร้อยละ 80 ขึ้นไป แต่หลังจากนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงเรื่อยๆ ได้ทั้งหมด 12 คน
4. ดูผลการเรียนย้อนหลัง 3 ปี ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งระดับชั้นแล้วคัดเลือกเด็กที่มีลักษณะเดียวกับในข้อ 3. ได้รายชื่อเด็กจำนวน 15 คน แล้วสัมภาษณ์ครูวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้พิจารณาเพิ่มเติมว่านักเรียนคนใดเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง คัดเลือกได้จำนวน 4 คน
5. เมื่อได้รายชื่อเด็กทั้งหมด 16 คน นำแบบสำรวจแววภาษาอังกฤษสำหรับครู และผู้ปกครองของสำออง หิรัญบุรณะ (2544 : 27) และแบบสำรวจเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสำหรับครูและผู้ปกครองของรศ.มี โพนเมืองหล้า (2543 : 108-110) ให้ครูและผู้ปกครองไปสำรวจเด็ก ได้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจำนวน 16 คน

6. นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้หาคุณภาพแล้ว ไปทดสอบเด็กที่ได้คัดเลือกไว้ทั้ง 16 คน เพื่อค้นหาว่ามีเด็กคนใดที่มีปัญหาการเรียนจากการมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ เลือกเฉพาะเด็กที่ทำคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนได้ต่ำกว่า 60 คะแนน ได้จำนวนทั้งหมด 16 คน แล้วนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมที่สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง โดยใช้เกมภาษาและกิจกรรมต่างๆ 6 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกันก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป เป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องใช้ภาษา หรือใช้ภาษาในระดับที่ง่าย ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะทำกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ (Vocabulary Activities) เป็นกิจกรรมที่ทดสอบความจำและทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ตามระดับความรู้ของผู้เรียน ทั้งในด้าน การสะกดคำ การออกเสียง และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาก่อน

3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา(Structure Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนโครงสร้างประโยคต่างๆที่เคยได้เรียนมาแล้วในรูปแบบของเกมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยไม่รู้ตัวในบรรยากาศที่สนุกสนาน

4. กิจกรรมฝึกการสนทนา(Conversation Activities) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติม โดยคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างแล้วสื่อสารให้คนอื่นให้ได้ข้อมูลนั้นๆ เป็นกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

5. กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา(Problem-Solving Activities) เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักแก้ไขปัญหาสถานการณ์ด้วยการคิดอย่างมีเหตุผล การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ หรือการคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง

6. กิจกรรมเสริม(Fillers) เป็นกิจกรรมนันทนาการที่มุ่งเน้นความสนุกสนานเสริมสมรรถภาพการเรียนรู้ เช่น การร้องเพลง การร้องเพลงที่มีท่าทางประกอบ

กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษจัดเป็นแบบค่ายกลางวัน(Day Camp) เป็นเวลา 10 วันๆ ละ 4 ชั่วโมง ในระหว่างวันที่ 10-21 มีนาคม 2546 เวลา 8.30 น.-12.30 น. รวมเวลาทั้งสิ้น 40 ชั่วโมง ณ โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา ถนนวิภาวดีรังสิต เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยนักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเฉพาะในเวลากลางวัน

3. ตัวแปรที่ศึกษา คือ

3.1 แรงจูงใจในการเรียน

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3.3 ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

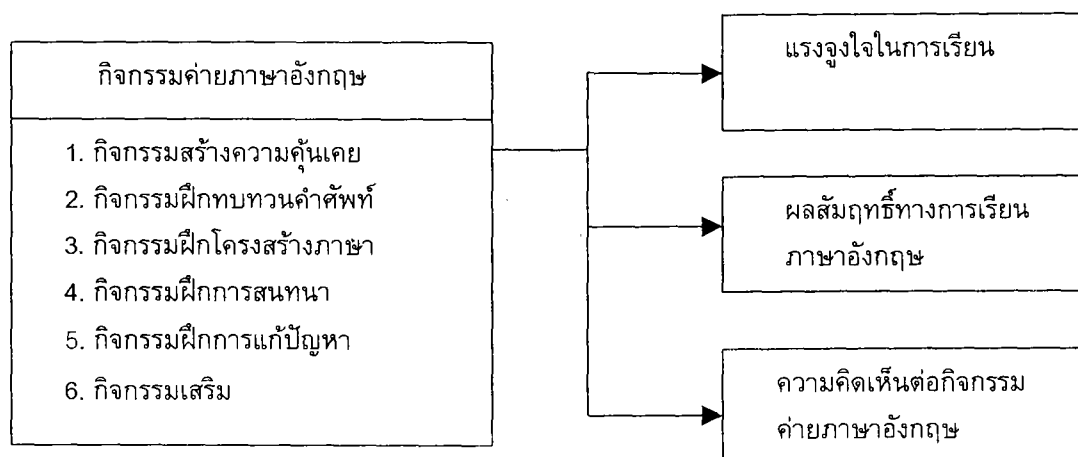
4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง กระบวนการทางจิตใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมด้านความต้องการ ความรู้สึก ลักษณะนิสัยของความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนที่ปรับปรุงมาจากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ ทันทิวิสา สุรวัต (2540 : 139-141)

4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้หาคุณภาพแล้ว

4.3 ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดและความรู้สึกต่อกิจกรรมต่างๆ ที่จัดในค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงจากแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมของ ศิริยา คนิวรานนท์ (2541 : 202) และ เขียวเรศ จตุพรสวัสดิ์ (2543 : 141-144)

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น
3. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีความเห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้มีการศึกษาและรวบรวมเอกสาร รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำภาษาอังกฤษ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป. : 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่า หมายถึงเด็กที่แสดงให้เห็นว่ามีสติปัญญาโดยทั่วไปหรือความสามารถทางวิชาการดีเกินกว่าคนอื่น(โดยปกติจะเป็นคนที่อยู่ใน 3 คนแรกของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด) หรือมีคะแนนสูงจากแบบทดสอบวัดความถนัดแต่ไม่พัฒนาหรือไม่มีผลงานในโรงเรียนดีเท่ากับระดับความคาดหวังที่ควรเป็น

ไพน์ และ พิตส์ (ศรียา นิยมธรรม. ม.ป.ป. : 3 ; อ้างอิงจาก Fine and Pitts. 1980) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่า หมายถึงเด็กที่มีรูปแบบการเรียนทางวิชาการต่ำเป็นเวลานานมีปัญหาทางการเรียนรู้ และแสดงความสามารถพิเศษเฉพาะผลการทดสอบทางสติปัญญาหรือคะแนนที่แตกต่างกันทางในด้านการอ่านและคณิตศาสตร์

บัทเลอร์-พอร์ (Heller, Monks and Passow. 1993 : 649 ; citing Butler-Por. n.d.) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่าหมายถึงเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงของตนที่สามารถจะทำได้ ทั้งยังมีระดับผลการเรียนต่ำกว่าเด็กในวัยเดียวกันในโรงเรียนที่มีระดับความสามารถในระดับปานกลางอีกด้วย

ริชาร์ท (Davis and Rimm. 1994 : 281 ; citing Richert. 1991) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่าหมายถึง เด็กที่มีผลการเรียนในโรงเรียนไม่สอดคล้องกับดัชนีความสามารถที่แท้จริง

คลาร์ก (Clark. 1997 : 490) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่าหมายถึงเด็กที่มีความสามารถดีเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบมาตรฐาน แต่กลับมีผลการเรียนในโรงเรียนต่ำกว่าเด็กคนอื่นๆ ที่มีอายุเท่ากัน

จึงพอที่จะสรุปความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงได้ว่า หมายถึงเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงเมื่อทำการทดสอบวัดด้วยแบบทดสอบมาตรฐานทางสติปัญญา แต่เมื่อทำการทดสอบวัดด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนกลับทำได้ระดับต่ำกว่าความสามารถที่มีหรือต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงของตน

✓ 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

แบคโวลด์และคนอื่นๆ (อุไรวรรณ เลิศสังข์. 2537 : 13 ; อ้างอิงจาก Bachtold and others. 1969 : 16-18) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่ามีลักษณะที่แตกต่างจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติและผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมีอัตมโนทัศน์(Self-concept) ในเชิงลบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ต่ำ มีปัญหาในการเข้ากลุ่มเพื่อนและการยอมรับทางสังคมต่ำกว่าจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

✓ วิธมอร์ (Davis and Rimm. 1994 : 285 ; citing Whitmore. 1980) ได้สรุปลักษณะที่บ่งชี้ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง โดยให้สังเกตจากการเรียนในชั่วโมงเรียนอย่างน้อย 2 สัปดาห์ หากพบว่าเด็กมีลักษณะดังที่กล่าวไว้ตั้งแต่ 10 ข้อหรือมากกว่าให้ถือว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

- ✓ 1. มีผลคะแนนสอบไม่ดี
2. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับที่คาดไว้ ในทักษะพื้นฐานบางทักษะหรือทุกทักษะ คือ ทักษะการอ่าน ทักษะด้านคณิตศาสตร์ ทักษะทางภาษา
3. งานประจำวันมักทำไม่เสร็จ หรือไม่สมบูรณ์หรือทำได้ไม่ดี
4. หากมีความสนใจจะเข้าใจถึงความคิดรวบยอดนั้นๆ ได้ดี
5. มีความแตกต่างระหว่างลักษณะในการพูดและการเขียน
6. มีความรู้ที่ดีในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องที่รับรู้มาก่อน
7. มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
8. ไม่ค่อยพอใจในงานที่ทำ แม้แต่งานด้านศิลปะ
9. พยายามจะหลีกเลี่ยงการทำการกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อป้องกันการผิดพลาด คอยวิจารณ์หรือจับผิดในสิ่งที่ตนทำเพราะต้องการงานที่สมบูรณ์แบบจนทำให้งานที่ทำนั้นไม่เสร็จ
10. แสดงให้เห็นถึงการริเริ่มที่จะทำโครงการที่ตนเองเลือกไปทำต่อที่บ้าน
11. มีความสนใจกว้างขวาง และอาจชำนาญเฉพาะทางเกี่ยวกับการสำรวจและค้นคว้า
12. มีความโน้มเอียงไปทางก้าวร้าวและถดถอย เนื่องจากเห็นคุณค่าในตนเองต่ำอย่างชัดเจน
13. เมื่ออยู่ในกลุ่ม จะทำงานด้วยความไม่สบายใจและไม่มีความสุข
14. มีความรู้สึกอ่อนไหว มีการรับรู้ในความสัมพันธ์เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น
15. มีความคาดหวังในตนเองที่ไม่เป็นความจริง คือสูงเกินไปหรือต่ำเกินไป
16. ไม่ชอบทำงานที่ต้องท่องจำ หรือต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ
17. ไม่มีความพยายามในการทำงาน ไม่สนใจ ไม่มีสมาธิ และหงุดหงิดง่าย
18. มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนและไม่สนใจโรงเรียน
19. มีพฤติกรรมที่ไม่ดีในชั้นเรียน เช่น ขาดวินัย ขาดแรงจูงใจ และพยายามต่อต้านครู
20. ขาดความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม มีความเป็นมิตรหรือเป็นกันเองกับเพื่อนน้อย

ลักษณะหรือสัญญาณบางอย่างที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง เมื่อเด็กมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เบื่อหน่ายและอยู่ไม่สุข
2. พุดคล่องแต่ทำงานการเขียนได้ไม่ดี
3. เป็นมิตรกับเด็กที่อายุมากกว่าและผู้ใหญ่
4. ชอบวิจารณ์ตนเอง มีความวิตกกังวล และรู้สึกว่าไม่เป็นที่ยอมรับของครอบครัว
5. ชอบเป็นปรปักษ์กับผู้ที่มีอำนาจ
6. คิดได้รวดเร็ว
7. ไม่เข้าใจในวิธีการเรียนรู้ในเชิงวิชาการ
8. มีความมุ่งมั่นในการทำบางสิ่งบางอย่างต่ำเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นความถนัด
9. ไม่สามารถกำหนดเป้าหมายของตนเอง ต้องพึ่งการตัดสินใจของครู
10. ไม่มีการคิดวางแผนล่วงหน้า
11. ทำข้อสอบได้คะแนนไม่ดี แต่มักตั้งคำถามที่สร้างสรรค์
12. มีความคิดเป็นภาพนามธรรม
13. มักจะชื่นชอบในการเล่นสนุกกับภาษา
14. ผลงานที่เคยอยู่ในระดับสูงเริ่มต่ำลงเรื่อยๆ

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 85 ; อ้างอิงจาก Treffinger and Feldhusen. 1996 ; Feuerstein&Tannebaum. 1993 ; Renzulli. 1995 ; Hany. 1996)

เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีอัตมโนทัศน์(Self-Concept) เกี่ยวกับตนเองต่ำ ประเมินตนเองในทางลบ รู้สึกว่ามีปมด้อย โดยแสดงออกด้วยการไม่สนใจ ไม่ไว้วางใจ ไม่มีความเป็นมิตรต่อผู้อื่น และเชื่อว่าไม่มีใครชอบตน
2. มีวุฒิภาวะทางสังคมต่ำ ไม่มีวินัยในตนเอง ชอบผลัดวันประกันพรุ่ง ปฏิเสธงานที่ตนเห็นว่าไม่น่าพอใจ ไม่ตั้งใจทำงานให้สำเร็จ จิตใจอกว้างง่าย หุนหันพลันแล่นและไม่กล้าเผชิญกับความเป็นจริง และผลที่เกิดขึ้น
 3. มีความรู้สึกไม่ยอมรับว่าได้ถูกปฏิเสธจากคนรอบครัว และคิดว่าพ่อแม่ไม่ฟังพอใจตนเอง
 4. มีความรู้สึกขาดความช่วยเหลือ เกิดความสับสนและมีปัญหา หลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลง
 5. ไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามและผลของความสำเร็จที่ได้รับ ไม่ยอมรับความล้มเหลวของตน
6. ไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนแต่จะอ้างว่าปัญหาต่างๆ นั้น เกิดจากเคราะห์ร้าย
7. มีงานอดิเรกน้อย หรือไม่มีความสนใจในสิ่งใดจริงจัง
8. ไม่ชอบสมาคมกับเพื่อนวัยเดียวกัน มีเพื่อนน้อย มีสถานภาพต่ำในชั้น
9. เกลียดชังผู้ใหญ่ที่มีอำนาจต่อตน
10. ต่อต้านครูและพ่อแม่ที่มีอิทธิพลต่อตน
11. มีความทะเยอทะยานเกี่ยวกับอนาคตต่ำ ขาดการวางแผนในอนาคตหรือเป้าหมายอาชีพ ต่อต้านเป้าหมายที่ถูกตั้งไว้สำหรับตน

12. มักไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน หรือร่วมกิจกรรมไม่ต่อเนื่อง
13. ขาดทักษะในการเรียน และขาดความอยากรู้อยากเห็นในด้านวิชาการรวมทั้งมีแรงจูงใจในด้านวิชาการต่ำ
14. มักไม่ชอบโรงเรียนหรือครู และเลือกจะคบเพื่อนที่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน
15. มักจะทำงานด้านการเรียนไม่เสร็จสมบูรณ์ มักจะหลับเวลาเรียน กลัวการสอบ
16. ทำงานด้านการสังเคราะห์ได้ต่ำกว่างานที่ต้องการรายละเอียด การคำนวณหรืองานแก้ปัญหาที่ต้องการความละเอียดละออ และกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

(Clark. 1997 : 492 ; citing Colangelo & Pfleger. 1979 ; Davis & Rimm. 1994 ; Frey. 1989 ; Hecht. 1975 ; Janos & Robinson. 1985 ; Karnes & Pearce. 1981 ; Laffoon, Jenkins-Friedman & Tollefson. 1989 ; O'Shea. 1970 ; Redding. 1990 ; Rimm. 1986 ; Whitmore. 1980)

✓ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงส่วนใหญ่มีลักษณะดังนี้ มีสติปัญญาสูงมาก มีนิสัยในการทำงานต่ำ ไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน ไม่มีความมุ่งมั่นในการทำงาน มักทำงานไม่เสร็จเป็นชิ้นเป็นอัน มีความรู้สึกรู้ว่าเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มักแสดงออกทางอารมณ์ถึงความคับข้องใจ มีทัศนคติต่อตนเองและเพื่อนในทางที่ไม่ดี ขาดทักษะในการเรียนกลุ่มวิชาใดวิชาหนึ่ง ไม่สนใจงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดแรงจูงใจในการเรียนถ้าครูใช้เทคนิคการสอนแบบปกติ (รัศมี โพนเมืองหล้า. 2543 :15 ; อ้างอิงจาก Gifted and Talented-Gifted Underachievers. 1997 : 2-3)

✓ ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการศึกษาของนักวิชาการหลายท่านจึงพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้น มาจากนิสัยหรือพฤติกรรมการเรียนของเด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่สนใจหรือมุ่งมั่นต่อการเรียนอย่างจริงจัง ไม่มีวินัยและขาดความรับผิดชอบ เด็กไม่เห็นคุณค่าของตนเอง ขาดความเชื่อมั่นหลักเลียงที่จะทำสิ่งที่ท้าทาย คิดว่าตนแตกต่างและไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัว เพื่อน และครู ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านี้ส่งผลให้เด็กไม่เรียนอย่างเต็มความสามารถ เด็กจะยอมรับความล้มเหลวแต่ไม่ยอมรับความสำเร็จ หากตนทำงานไม่สำเร็จก็จะทำหน้าตาว่าตนไม่มีความสามารถแต่หากทำงานได้ดีก็กลับคิดว่าเป็นเพราะโชคช่วย ด้วยลักษณะเฉพาะของเด็กกลุ่มนี้จึงทำให้เด็กแม้จะมีความสามารถพิเศษ แต่กลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

1.3 สาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

แพทริค (ศรียา นิยมธรรม. 2532 : 7 ; อ้างอิงจาก Patrick. 1981 : 111) ได้ศึกษาถึงการกระตุ้นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง พบว่า เด็กเหล่านี้แม้จะถูกจัดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือมีความสามารถพิเศษเฉพาะด้านแต่มีผลงานไม่ดีนัก เด็กเหล่านี้รู้สึกว่าคุณค่าต่างไปจากเพื่อนฝูง มีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองต่ำ รู้สึกว่าคนอื่นมีความคาดหวังต่อตนสูงเกินไป การกระตุ้นให้เด็กมีแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 17 - 19) ได้กล่าวว่า ปัญหาของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นเป็นปัญหาที่เกิดต่อเนื่องกัน โดยมีรากฐานมาจากปัญหาด้านบุคลิกภาพและสังคม

ที่สั่งสมมาแต่เยาว์วัย เด็กเรียนรู้ที่จะทำงานต่ำกว่าศักยภาพที่ตนเองมีอยู่จนกลายเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควร และเมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้ครั้งหนึ่งแล้วก็จะป็นวงจรยึดเยื้อกันไป ทั้งในบ้านและโรงเรียน การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อน ซึ่งมีหลายสาเหตุที่เกี่ยวข้องกัน แต่บางครั้งสาเหตุหนึ่งอาจเกิดขึ้นกับคนหนึ่ง แต่บางครั้งก็เกิดกับเด็กหลายๆ คน

สาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่พบในสิ่งแวดล้อมจากทางบ้าน และทางโรงเรียน สาเหตุที่จะกล่าวทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมาจากปัญหาเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีปัญหาที่แตกต่างกันไป สาเหตุเหล่านั้นได้แก่

- ปัญหาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน ตัวปัญหามาจากพ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ปัญหาเหล่านั้นได้แก่ พ่อ แม่ หรือ ผู้ปกครอง ไม่มีความสุขกับบทบาทของตนที่เป็นอยู่ มีความวิตกกังวลสูง มักจะตั้งความคาดหวังและมาตรฐานต่างๆ ไม่นานนอน บางทีมีทัศนคติไม่ดีต่อตัวเด็ก ผู้ปกครองประทับใจกับการเป็นปัญญาเลิศของเด็กจึงมักจะ "ตาม" เด็กมากกว่าที่จะ "นำ" เด็ก ผู้ปกครองมีการติดต่อสัมพันธ์กับเด็กเสมือนว่าเด็กโตกว่าหรือเป็นผู้ใหญ่ พ่อทำตัวเหมือนจะเป็นผู้มีอำนาจแต่ก็ไม่มีอำนาจ พ่อมีลักษณะเป็นคนถดถอย เก็บตัว หรือก้าวร้าวเสียบๆ บางทีเด็กเองมักเลียนแบบคนที่เป้นเพศเดียวกับตน(เช่น ลูกชายเลียนแบบพ่อ)ปัญหานำไปสู่การละเลยการสั่งงานจากทางโรงเรียน ผลก็คือขาดความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะทำงานให้สำเร็จ และขาดลักษณะการเป็นอิสระพ่อแม่มักจะมีทัศนคติทางลบต่อการศึกษา หรือพ่อแม่มีอำนาจไม่เท่ากัน พ่อแม่ไม่สนับสนุนความสามารถของเด็ก ตั้งความคาดหวังที่ไม่เป็นจริง พ่อแม่ละเลยและมักทอดทิ้งเด็ก

- ปัญหาจากตัวเด็ก ได้แก่ เด็กสามารถทำให้ผู้ปกครองคล้อยตามหรือเชื่อและปฏิบัติตาม เด็กมีอำนาจและเสรีภาพที่บ้านมากกว่าที่ควร เด็กขาดรูปแบบพ่อแม่ที่จะเลียนแบบ เด็กเลียนแบบตัวอย่างที่ไม่ดีของพ่อแม่ เด็กขาดอุปกรณ์การเรียนก่อนไปโรงเรียน เด็กมีข้อจำกัดด้านการเงิน

- ปัญหาที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ระบบโรงเรียน และตัวเด็ก ได้แก่ ครู ตั้งความคาดหวังในตัวเด็กต่ำ ตั้งเกณฑ์ที่ทำไดยาก ครูสอนเน้นการท่องจำทำให้เด็กที่ฉลาดเบื่อการเรียน ครูเข้มงวดกดขี่จนเด็กรู้สึกต่อต้าน ครูขาดความอดทนที่จะทำงานกับเด็กเมื่อเด็กมีคำถามที่ยาก หรือไม่เชื่อฟังครู ครูไม่กระตุ้นให้เด็กรู้จักฟังตนเอง หลักสูตรที่จัดสอนไม่เหมาะสมและไม่ยืดหยุ่น โปรแกรมการเรียนไม่ท้าทาย

- ปัญหาด้านตัวเด็กที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ได้แก่ เด็กขาดทักษะ หรือ ความคิดสร้างสรรค์ ขาดความอดทนที่จะทำงานให้เสร็จ ทำให้มีข้อแก้ตัวอยู่เสมอ เพื่อนมีอิทธิพลสูง และตนเองไม่ต้องการจะแตกต่างจากคนอื่น อยากมีผลสัมฤทธิ์เท่ากับเพื่อนร่วมชั้น ขาดแรงจูงใจ เบื่องานที่โรงเรียน บางครั้งเด็กมีเจตนาที่จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีความรู้สึกถดถอยเก็บตัว และไม่เชื่อฟังผู้มีอำนาจ

วิธมอร์ (Whitmore, 1985 : 2) กล่าวว่าสาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

1. การขาดแรงจูงใจ(Lack of Motivation) เด็กที่มีสติปัญญาสูงมาก(Highly Gifted) และเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์(Creative Children) จะมีรูปแบบการเรียนรู้(Learning Style) ซึ่งไม่สอดคล้องกับวิธีสอนของครูที่สอนปกติ ยิ่งไปกว่านั้นระดับเนื้อหาการเรียนการสอนอาจจะไม่เหมาะสมและมีข้อจำกัดในการเรียนรู้ในชั้นเรียนนั้น ไม่กระตุ้นความสนใจต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2. ความขัดแย้งของความพึงพอใจ เด็กอาจไม่ต้องการมีส่วนร่วมในโรงเรียน เพราะไม่พึงพอใจโรงเรียน หรือ โปรแกรมการเรียนสำหรับเด็กปัญญาเลิศ หรือมีความขัดแย้งระหว่างความพึงพอใจในตัวของตัวเอง และ/หรือวัฒนธรรมที่เด็กเติบโตขึ้นมา

3. การขาดสิ่งแวดล้อมที่ช่วยให้เกิดศักยภาพทางสติปัญญา ครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มักจะขาดการกระตุ้นและส่งเสริมการพัฒนาความคิดระดับสูงของเด็ก การเพิ่มพูนประสบการณ์ที่จะช่วยส่งเสริมศักยภาพทางความคิด เช่น การท่องเที่ยว กิจกรรมทางการศึกษา และการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่ถูกละเลยไป เด็กเหล่านี้อาจมาจากชนบทห่างไกล และโดดเดี่ยวที่เศรษฐกิจล้าหลังหรือชนกลุ่มน้อยที่ไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาทางสติปัญญา

4. มีพัฒนาการล่าช้าหรือเจ็บป่วยเรื้อรัง เด็กเหล่านี้มีบุคลิกลักษณะที่เห็นได้ชัดคือ มีการใช้กำลังกายน้อย หรือร่างกายไม่เต็มที่ได้ อาจมีความล่าช้าในการพัฒนาทักษะทางการใช้ประสาทสัมผัส หรืออวัยวะต่างๆ มีความไม่สมบูรณ์หรือไม่เจริญเติบโต ซึ่งพบได้เสมอคือเด็กเหล่านี้จะเข้าเรียนในขณะที่ยังน้อย ซึ่งยังไม่มีความพร้อมที่จะเรียน

5. มีปัญหาการเรียนรู้อย่างเฉพาะด้าน ความไม่สมประกอบทางร่างกายทำให้ขาดความสามารถในการเรียนรู้ สมองถูกทำลาย สมองทำหน้าที่ผิดปกติหรือระบบประสาททำงานไม่สมบูรณ์ หรือการได้ยินไม่ปกติ หรือสายตาไม่ปกติ ลักษณะต่างๆ เหล่านี้ อาจทำให้เด็กมีการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง เด็กบางคนมีความผิดปกติในการอ่านเนื่องจากความบกพร่องทางสมอง(Dyslexia) ซึ่งไม่ใช่ไร้ความสามารถที่ก่อให้เกิดการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่เป็นเพราะว่าขาดการจัดโปรแกรมการเรียนที่เหมาะสมให้กับเด็ก ทำให้เด็กไม่ได้รับการเรียนที่ท้าทาย หรือการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางสติปัญญาเนื่องจากคาดการณ์ว่าเด็กกลุ่มนี้จะเรียนได้ไม่ดีและรวมไปถึงหลักสูตรและเนื้อหาการเรียนก็ไม่เปิดกว้างเพียงพอสำหรับเด็กกลุ่มนี้

6. การขาดทักษะในทางวิชาการทั่วไปหรือวิชาเฉพาะด้าน เด็กเหล่านี้อาจมีความลำบากในการเขียน การอ่าน และคณิตศาสตร์ หรือทักษะที่จำเป็นในการทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชา ทำให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

คลาร์ก (Clark, 1997 : 493 - 496) ได้กล่าวว่าสาเหตุของการที่เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเป็นปัญหาที่ซับซ้อนขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล จากรายงานผลการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่าน จึงได้สรุปสาเหตุเป็น 3 สาเหตุใหญ่ๆ ที่มักจะพบอยู่เสมอ ดังนี้

1. สาเหตุจากบุคลิกลักษณะของเด็ก

เป็นแรงกดดันภายในที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก เช่น เด็กที่มีความสามารถพิเศษมักมีความรู้สึกอ่อนไหวมาก ขาดทักษะการเข้าสังคม และแรงกดดันภายนอก ที่มาจากความกดดันทางสังคมที่ไม่ยอมรับคนที่แตกต่างไปจากกลุ่มแม้ว่าความแตกต่างนั้นจะมีประโยชน์ก็ตาม และความกดดันจากความคาดหวังของสังคม รวมทั้งการจัดการศึกษาที่ไม่เหมาะสมซึ่งรวมไปถึงหลักสูตรที่ไม่เหมาะสม วิธีการสอน และจิตวิทยาของครู และบรรยากาศทางสังคมที่เกิดจากเพื่อนวัยเดียวกันในชั้นเรียน (Clark, 1997 : 493 ; citing Whitmore, 1980)

2. สาเหตุจากครอบครัวของเด็กหรือความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็ก

คนในครอบครัวของเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เด็กติดแม่ เด็กต้องพึ่งพาแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาว หรือพ่อกับลูกชายเป็นไปในทางลบ หรือไม่มีความสัมพันธ์กันเลย พ่อแม่ตั้งเป้าหมายที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงและเด็กคิดว่าจะมีคุณค่าหรือเป็นคนดีนั้นก็ต่อเมื่อประสบผลสำเร็จเท่านั้น พ่อแม่

ไม่ให้ง่วงเมื่อเด็กประสบความสำเร็จ พ่อแม่ไม่เคยมองว่าลูกมีความสามารถ พ่อแม่ไม่สนับสนุนเด็ก และไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ความสำเร็จของเด็กเป็นการคุกคามพ่อแม่เพราะเด็กทำได้ดีกว่าพ่อแม่ พ่อแม่ไม่แสดงความคิด ความชอบ ความเชื่อถือ และการยอมรับร่วมกัน พ่อแม่เข้มงวดและลงโทษอย่างรุนแรง (Clark. 1997 : 494 - 495 ; citing Brickling & Bricklin, 1967 ; Daniel. 1960 ; Kimball. 1953 ; McGillivray. 1964 ; Morrow & Wilson. 1961 ; Pierce & Bowman. 1960 ; Ralph, Goldberg & Passow. 1966 ; Shaw & Black. 1960 ; Wellington & Wellington. 1950)

3. สาเหตุจากโรงเรียน

โรงเรียนมีส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ห้องเรียนที่เข้มงวดและไม่มีความยืดหยุ่นทำให้ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษไม่ได้รับการตอบสนอง ห้องเรียนที่มีการแข่งขันสูงทำให้เด็กมุ่งไปที่การให้รางวัลซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอก ทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจภายในเกี่ยวกับการเรียนรู้ และการคิดสร้างสรรค์ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมากกับความสำเร็จของเด็ก ความคาดหวังในทางลบ หลักสูตรที่ไม่น่าสนใจ เป้าหมายการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม ต่างก็สนับสนุนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทั้งสิ้น (Clark. 1997 : 496 ; citing Davis & Rimm. 1994)

และสาเหตุที่สำคัญที่สุดของโรงเรียนก็คือ “ครู” ครูที่ไม่มีความสามารถ หรือขาดคุณวุฒิ ครูมีอารมณ์ไม่มั่นคง ซึ่งอีวานส์ (Clark. 1997 : 496 ; citing Evans. 1965) ได้จัดกลุ่มพฤติกรรมของครูที่ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไว้ดังนี้

- ต้องการทำตัวเป็นผู้มีความรู้เหนือกว่าครูคนอื่นในสาขาเดียวกัน
- ตั้งเป้าหมายและมาตรฐานการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง
- ใช้วิธีการข่มขู่ เยาะเย้ย ตำหนิ ย่นคำขาด และไม่ให้ความอบอุ่นหรือยอมรับนักเรียน

โดยแสดงอาการเย็นชาหรือวางเฉย

- ไม่ทำสิ่งแปลกใหม่หรือท้าทาย
- ทำงานสอนตามตารางเวลา สอนตามรูปแบบหรือวิธีการที่ทำอยู่เป็นประจำ อย่างที่ตนกำหนดเอาไว้ ทำให้ไม่สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจการเรียน

ฟอร์ต และ โทมัส (Ford and Thomas. 1997 : 4 – 6) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่เป็นเด็กจากชนกลุ่มน้อยในประเทศอเมริกา (Black Students) โดยแบ่งออกตามลักษณะปัจจัยหลักเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. ปัจจัยทางสังคม

- เด็กไม่ได้อยู่ในโรงเรียนหรือโครงการที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Gifted Program)

- เด็กไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของหลักสูตรพิเศษที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
- เด็กอยู่ในสังคมของคนที่มีผลการเรียนต่ำ
- เด็กต้องการที่จะให้เพื่อนยอมรับ มากกว่าจะอยากได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
- เด็กอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เช่น ความยากจน ครอบครัวที่พ่อแม่แยกกัน

พ่อแม่มีการศึกษาต่ำ เป็นต้น

2. ปัจจัยทางครอบครัว

- เด็กอาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีความกดดัน
- เด็กอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่

- พ่อแม่เด็กมีการศึกษาต่ำ
- เด็กมีญาติที่ออกจากโรงเรียน
- พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กต่ำ
- ครอบครัวมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ
- มีการติดต่อกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนน้อยเกินไป

3. ปัจจัยทางโรงเรียน

- โรงเรียนและครูคาดหวังในตัวเด็กต่ำ
- มีความเข้าใจกันระหว่างครู บุคลากรในโรงเรียน กับตัวนักเรียนน้อย
- มีบรรยากาศที่ไม่เป็นมิตรในห้องเรียน
- เด็กรู้สึกว่ามันแตกต่างจากครูและเพื่อน
- ครู และบุคลากรในโรงเรียน ขาดความรู้และการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการศึกษา

สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ(Gifted Education)

- เด็กไม่ได้ถูกจัดให้เข้าโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ(Gifted Program)

4. ปัจจัยทางจิตวิทยา หรือปัจจัยของแต่ละบุคคล

- เด็กมีแรงจูงใจต่ำ
- เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน
- เด็กไม่อดทนในการทำกิจกรรมต่างๆ
- เด็กมักไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ เช่น ครู ผู้ปกครอง ฝ่ายปกครอง
- เด็กเคยได้รับบาดเจ็บหรือความเจ็บปวดทางอารมณ์อยู่บ้างหรือบ่อยครั้ง
- เด็กเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ
- เด็กมีความคิดเกี่ยวกับตนเองด้านสังคมและด้านวิชาการต่ำ
- เด็กจะหาและทำเฉพาะงานที่ตนพึงพอใจ
- เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ
- เด็กคิดว่าความล้มเหลวมาจากการขาดความสามารถ
- รูปแบบการเรียนรู้ของเด็กไม่สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของครู
- เด็กเสียใจกับการประเมินผลการเรียนหรือการทดสอบ
- เด็กมีปัญหาด้านการเรียนรู้

5. ปัจจัยทางพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความสำเร็จของเด็ก

- เด็กมีผลการทดสอบต่ำกว่าระดับมาตรฐาน
- เด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย
- เด็กมีความเพียรพยายามกับการทำงานที่โรงเรียนต่ำ
- เด็กมีลักษณะเป็นคนเปื่อง่าย และไม่ชอบงานที่ต้องฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ
- เด็กรับกวนการเรียนในชั้น
- เด็กไม่ยินยอมที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายมาในทันที แต่ชอบที่จะผลัดวันประกันพรุ่ง
- เด็กมีทักษะในการเรียน และการสอบต่ำ และหลีกเลี่ยงงานที่ท้าทาย
- เด็กต่อต้านการเข้าร่วมโครงการหรือบริการที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
- เด็กชอบหนีโรงเรียน ถูกพักการเรียน หรือถูกไล่ออกจากโรงเรียน

จากการศึกษาสาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงพอจะสรุปได้ว่าเกิดจากปัญหาใหญ่ 3 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง คือ ปัญหาจากตัวของเด็กเอง ได้แก่ การมีสมองพัฒนาล่าช้าผิดปกติหรือสมองบกพร่องบางส่วน ที่ทำให้เด็กมีความผิดปกติด้านการอ่าน การเขียน การได้ยิน หรือการรับรู้ผิดปกติ และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่ดีบางอย่าง ได้แก่ การไม่มีวินัย ขาดความรับผิดชอบ ไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียน ไม่ยอมรับหรือเห็นคุณค่าของตนเอง มีความคาดหวังในตนเองต่ำคิดว่าตนไร้ความสามารถ เกลียดและต่อต้านพ่อแม่และครู มีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน เป็นต้น ประการที่สอง คือ ปัญหาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู และพฤติกรรมที่ไม่ดีของพ่อ แม่ ที่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่เด็กมาตั้งแต่เยาว์วัย เช่น ครอบครัวยากจน พ่อแม่มีอารมณ์แปรปรวน ก้าวร้าว พ่อแม่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา การคาดหวังในตัวเด็กต่ำ พ่อแม่ไม่ส่งเสริมและกระตุ้นพัฒนาการของลูก ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น และประการสุดท้าย คือ ปัญหาจากสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน ได้แก่ หลักสูตรการเรียนการสอนของเด็กปกติไม่เหมาะสม และไม่ยืดหยุ่น ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โปรแกรมการเรียนไม่ท้าทาย วิธีการสอนของครูไม่กระตุ้น และสนใจให้เด็กสนใจในการเรียนเพียงพอ และวิธีการสอนของครูไม่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพราะเด็กกลุ่มนี้สามารถเรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กปกติมาก ทำให้เด็กขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่ใส่ใจการเรียน เมื่อเด็กจำต้องทนเรียนตามหลักสูตรของเด็กปกติทั่วไปทำให้พวกเขารู้สึกเบื่อการเรียน และไม่ยอมเรียนตามศักยภาพหรือความสามารถที่มีอยู่

1.4 แนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป. : 11-18) กล่าวว่า การจัดโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มีข้อเสนอแนะการช่วยเหลือ 3 ประการดังนี้

1. การเฝ้าระวัง(Early Intervention) เป็นการป้องกันช่วยเหลือในระยะเริ่มแรกมากกว่าที่จะซ่อมเสริมเนื่องจากเด็กต้องพัฒนาทัศนคติ และพฤติกรรมใหม่ ซึ่งปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นมักเริ่มพบตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา และจะสั่งสมขึ้นมาเรื่อยๆ ในแต่ละชั้น ซึ่งมักจะพบในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเมื่อเกิดปัญหาแล้วการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ก็ทำได้ยาก หากเริ่มป้องกันแก้ไขในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก็พอจะแก้ไขได้บ้างเล็กน้อยเท่านั้น การเฝ้าระวังหรือมีการป้องกันจะช่วยได้ทันเวลาเด็กก็จะพบกับความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว

2. บทบาทของครอบครัว พ่อแม่ต้องการความช่วยเหลือในการเข้าใจเด็กการให้คำปรึกษาควรจัดให้มีทั้งเดี่ยวและกลุ่ม การประชุมกลุ่มจะทำให้พ่อแม่ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และปัญหาต่างๆ ต่อกัน ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การมีความมุ่งมั่นในระยะยาว โปรแกรมที่จะช่วยเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจะดำเนินไปไม่ได้ถ้าจัดทำในระยะสั้นๆ เป้าหมายคือการแก้ไขก็ควรจะต้องมีความมุ่งมั่นและทำในระยะยาว

ยุทธวิธี(Strategies)ที่จะช่วยลดปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมี 2 วิธี คือ

1. การให้คำปรึกษา ได้แก่ การปรับพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อแก้ปัญหาการเรียนไม่ต่อเนื่อง ซึ่งการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องได้รับการคัดเลือกและฝึกฝนมาโดยเฉพาะ และต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน รวมทั้งมีวิธีการที่พัฒนาแล้วอย่างรอบคอบก่อนนำมาใช้และไม่ควรรังเกียจในความรับผิดชอบมากเพราะจะได้ดูแลอย่างทั่วถึง

2. การปรับสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ได้แก่ การให้เด็กทุกคนมีประสบการณ์กับการได้ประสบความสำเร็จ และเปิดโอกาสให้ได้มีการเข้าร่วมซักถาม มีความคิดริเริ่มและกล้าแสดงออก มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความสนใจและเป็นสมาชิกที่ตื่นตัวของห้องให้ได้ติดต่อสื่อสารหลายๆ แบบ และให้ความสำคัญอย่างจริงจัง

หลักสูตรโดยทั่วไป ได้แก่ การจัดหลักสูตรให้สมดุลระหว่างด้านวิทยาศาสตร์และศิลปะให้กระตุ้นปัญหาที่ท้าทายมีผลงานและทักษะเบื้องต้นในหลักสูตรด้วยเชื่อมโยงทักษะเบื้องต้นกับความสามารถในการใช้ความรู้ขั้นสูง จับคู่จุดเด่นจุดด้อย ควรมีการแนะแนวเพื่อพัฒนาความเข้าใจความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษและธรรมชาติของข้อจำกัด อาจใช้บทบาทสมมติ การพบปะกันทั้งชั้น การทำโครงการเป็นกลุ่ม หรือ การศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจตนเองและสังคม

วิธีเรียน ได้แก่ การสอนรายบุคคลโดยสร้างหลักสูตรพื้นฐานรอบตัวอย่างระมัดระวังตามความจำเป็นของแต่ละบุคคล สิ่งที่ไม่ชอบอย่างมากก็ไม่ควรสนใจ การสอนเป็นรายบุคคลกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนี้ เกี่ยวข้องโดยตรงกับความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จ และได้จัดทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง วิธีนี้ทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้

การจัดเนื้อหา ได้แก่ การจัดเนื้อหาการเรียนให้น่าสนใจ มีความยากง่ายพอเหมาะ และไม่ซ้ำซากเกินไปเพื่อให้เด็กได้ประสบความสำเร็จ

อุปกรณ์การเรียน ควรมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง

วิทเมอร์ (Whitmore. 1985 : 4 -5) กล่าวว่า ในการจัดโปรแกรมสำหรับการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ควรคำนึงถึงสิ่งสำคัญ 3 ประการดังต่อไปนี้

1. ให้เด็กมีความเข้าใจในตนเอง เข้าใจในธรรมชาติและปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
2. ให้เด็กได้พัฒนาวิธีการแก้ไขจัดการกับข้อขัดแย้ง และความคับข้องใจ ซึ่งเกิดจากช่องว่างระหว่างความสามารถในการเรียนรู้กับระดับของผลสัมฤทธิ์ที่ได้รับ
3. ให้เด็กได้พัฒนาสุขภาพ ให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีกับตนเองบนพื้นฐานของความเป็นจริง และให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น

การจัดโปรแกรมสำหรับการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้น สามารถทำได้ทั้งในห้องเรียนปกติที่เด็กเข้าเรียน ห้องศูนย์วิทยากร(Resource Room) หรือด้วยแผนการศึกษาเฉพาะรายบุคคล(Individual Educational Plan) ที่มีผู้เชี่ยวชาญในโรงเรียนหรือในชุมชนเข้าร่วมในการจัดแผนการสอนนั้น องค์ประกอบที่จำเป็นต้องคำนึงถึงมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. ครูต้องยอมรับความจริงที่ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น ไม่ได้ต้องการจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือต้องการที่จะล้มเหลว แต่เด็กกลุ่มนี้เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการหาทางออกและการเข้าใจในตนเอง ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับการฝึกในด้านทักษะและเทคนิคการแนะแนวและต้องเข้าใจในธรรมชาติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษและมีทัศนคติที่ดีที่ได้ทำงานกับเด็กกลุ่มนี้

2. หลักสูตรต้องจัดให้มีความท้าทายมีความหมาย และมีรางวัลต่อตัวเด็กแต่ละคนด้วย หลักสูตรต้องจัดให้มีความสมดุลระหว่างการพัฒนาทักษะพื้นฐานและแสวงหาความก้าวหน้าโดยใช้ศิลปะ และวิทยาศาสตร์ การสำรวจหาอาชีพ และพัฒนาความสนใจส่วนตัวเป็นสิ่งจูงใจสำคัญ การจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ควรออกแบบให้เด็กได้รับความท้าทายและความสำเร็จอย่างเต็มที่

3. กิจกรรมการเรียนรู้ต้องไม่เน้นการท่องจำหรือการฝึกปฏิบัติที่ซ้ำๆ ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้ซักถาม ได้สืบสวนค้นหาด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และคิดค้นสิ่งใหม่ๆ ควรกระตุ้นให้เด็กได้มีกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองและให้มีวินัยในตนเอง วิธีการสอนของครูควรประกอบไปด้วยการจัดบรรยากาศการเรียน ให้มีความน่าสนใจ การให้เด็กมีส่วนร่วมเด็กจะเกิดความพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ

4. การจัดกลุ่มเด็กต้องให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษในกลุ่มด้วยอย่างน้อย 2 - 3 คน และจะมีผลดีเป็นอย่างยิ่งถ้ามีเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถอยู่ในกลุ่มเดียวกันด้วย โดยสมาชิกในกลุ่มจะต้องยอมรับในความแตกต่างและความหลากหลายของเพื่อนๆ แต่ละคน

5. ควรมีบริการพิเศษจัดให้กับเด็กที่บกพร่องด้วย เช่น การสอนเสริม หรือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ให้บริการเสริมด้านสุขภาพจิตและการแพทย์ หรืออาจจำเป็นต้องมีการให้คำปรึกษารอบครัวด้วย

ริมม์ (Davis and Rimm, 1994 : 304 - 311) กล่าวว่าจากการศึกษาที่ทราบว่าการเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ยังคงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเช่นนั้นอยู่ เพราะว่าทั้งที่ บ้าน โรงเรียน และ เพื่อน ยังคงแสดงพฤติกรรมเดิมๆ ที่เอื้อให้เด็กกลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถ เด็กจึงไม่มีแรงจูงใจในการที่จะเรียนให้ประสบผลสำเร็จ TRIFOCA Model เป็นรูปแบบวิธีการ 6 ขั้นตอนที่จะช่วยแก้ไขการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถนี้ จะต้องใช้ความร่วมมือมือกันระหว่างโรงเรียน กับครอบครัวของเด็ก ที่จะต้องปฏิบัติทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ต่อเนื่องไปด้วยกัน ซึ่งพ่อแม่ และ ครู ต้องร่วมมือกัน สนับสนุนช่วยเหลือเด็กอย่างเสียสละและอดทน

TRIFOCA Model ประกอบด้วยวิธีการ 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การประเมินด้านทักษะ ความสามารถ แรงเสริม และประเภทของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจใช้แบบทดสอบวัดสติปัญญา แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ และการสัมภาษณ์เด็กและผู้ปกครอง การสังเกตในขบวนการทดสอบนี้เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นความพยายามของเด็ก ความสนใจ ความก้าวหน้าของการแก้ปัญหา ฯลฯ

ขั้นตอนที่ 2 การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับครู ถึงความสามารถ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การประเมินผลทั้งแบบที่เป็นรูปแบบและไม่เป็นรูปแบบของลักษณะพฤติกรรมและการเรียนรู้ ฯลฯ

ขั้นตอนที่ 3 การเปลี่ยนแปลงความคาดหวังของ พ่อแม่ ครู เพื่อน และ พี่น้อง ที่อาจเปลี่ยนจากการคาดหวังในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นลักษณะที่แสดงความสามารถในด้านอื่นๆ เช่น ผลการทดสอบสติปัญญา บันทึกของครูผู้สอน ผลงานที่โดดเด่นเป็นพิเศษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้สามารถใช้เป็นการคาดหวังที่เปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิมของ พ่อแม่ ครู เพื่อน พี่น้อง และ ตัวของเด็กเอง

ขั้นตอนที่ 4 การหาผู้ที่ประสบความสำเร็จเป็นแบบอย่าง(Achieving Identification Model) เพราะแบบอย่างของผู้ที่ประสบความสำเร็จอาจเป็นจุดเปลี่ยนให้กับเด็ก ลักษณะของผู้ที่เป็นแบบอย่างควรเป็นผู้ที่มีจิตใจโอปอฮัมฮารี มีใจที่เปิดกว้าง เป็นเพศเดียวกับเด็ก มีความคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับเด็ก(อาจเป็นเชื้อชาติ ศาสนา ความสนใจ ความสามารถ ความบกพร่องทางร่างกาย ภูมิหลัง ฯลฯ) พร้อมทั้งจะมีเวลาให้กับเด็ก และมีความตั้งใจที่จะทำสิ่งใดๆ ให้บรรลุถึงผลสำเร็จ

ขั้นตอนที่ 5 การแก้ไขข้อบกพร่อง ควรมีการสอนเสริมพิเศษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เนื่องจาก การเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษการแก้ไขข้อบกพร่องทางด้านทักษะต่างๆ จะสามารถแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว

ขั้นตอนที่ 6 การเพิ่มการเสริมแรงที่บ้านและที่โรงเรียน สิ่งที่ใช้เสริมแรงนั้นต้องมีความเหมาะสม มีความสำคัญ และมีความหมายกับเด็กจึงจะมีผลต่อการจูงใจให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อาทิ การให้รางวัลเมื่อเด็กทำงานได้สำเร็จในทันที รางวัลอาจเป็น ดาว(สำหรับเด็กเล็กๆ) เงิน หรือเวลาอิสระในการเล่นเพิ่ม ที่โรงเรียนอาจเสริมแรงโดยใช้การให้กลับบ้าน หรือการให้แก้ปัญหาคณิตศาสตร์ การให้เรียนแบบลดระยะ เวลาเรียน การให้เรียนข้ามชั้น เป็นต้น

ฟอร์ดและโธมัส (Ford and Thomas. 1997 : 4 – 6) ได้สรุปกลยุทธ์ในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

กลยุทธ์ในการสนับสนุนช่วยเหลือ

1. เปิดโอกาสให้เด็กได้พบปะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับครูหรือผู้ให้คำปรึกษา
2. ใส่ใจกับ แรงจูงใจ การรับรู้ และศักยภาพของเด็ก
3. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้
4. ปรับปรุงรูปแบบการสอน
5. ใช้ความชำนาญในการเรียน
6. ลดการแข่งขัน
7. ใช้การเสริมแรงทางบวกและการชมเชย
8. ให้ห้องเรียนพร้อมที่จะเป็นศูนย์การเรียนรู้
9. ตั้งความคาดหวังของนักเรียนให้สูงเข้าไว้
10. ใช้กลยุทธ์และเทคนิคการให้คำปรึกษา
11. ให้มีความสัมพันธ์กับผู้ให้คำปรึกษาที่ดีและผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดี
12. ให้มีความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว

กลยุทธ์ภายใน

1. เตรียมผลสะท้อนกลับในเชิงสร้างสรรค์
2. ให้ทางเลือกหลากหลายที่มุ่งไปสู่ความสนใจ
3. จัดกระบวนการสอนที่หลากหลายให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้
4. เตรียมความพร้อมและประสบการณ์การเรียนรู้
5. ใช้การอ่านและการเขียนประวัติช่วยนำบทความบกพร่องทางจิตใจ
6. ใช้ความเป็นที่ปรึกษาหรือความเป็นแบบอย่าง

7. ปรับการศึกษาเป็นแบบหลากหลายวัฒนธรรม เช่น การจัดการศึกษาให้มีความหมายต่อตนเองและต่อวัฒนธรรม จัดการศึกษาตามความพึงพอใจของตน

8. มีการยอมรับและใส่ใจต่อชั้นเรียน

กลยุทธ์การแก้ไขเยียวยา

1. ให้การช่วยเหลือทางวิชาการ เช่น การสอนเสริมพิเศษ
2. สอนการบริหารจัดการเวลาในการเรียน
3. ใช้การสอนแบบกลุ่มย่อย หรือแบบตัวต่อตัว
4. ใช้ข้อตกลงในการเรียน และบันทึกประจำวันการเรียนรู้

เทรฟฟิงเกอร์และเฟลด์ฮูเซน พุสเทนและเทนนีบอม เรนซูลลี และ ฮานี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 85 อ้างอิงจาก Treffinger and Feldhusen. 1996 ; Feuerstein&Tannebaum. 1993 ; Renzulli. 1995 ; Hany. 1996) ได้ให้คำแนะนำเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

1. ยืนยันคุณค่าของเด็กด้วยการกล่าวคำชมแม้แต่ในสิ่งเล็กน้อย
2. ประเมินความก้าวหน้าเป็นรายวัน
3. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาของตนเอง เช่น การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของตน ซึ่งจะเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้
4. จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสิ่งที่เด็กสนใจ
5. เปิดโอกาสให้เด็กให้คะแนนในการทำงานของตนเองก่อนที่จะส่งครู
6. ทำการสอนเสริมในวิชาที่เด็กแสดงความสามารถ
7. ให้คำแนะนำในสิ่งที่เด็กสนใจ
8. ยอมรับเด็กโดยไม่มีเงื่อนไขทางอารมณ์

ศรียา นิยมธรรม(ม.ป.ป. : 12) กล่าวว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสามารถช่วยเหลือได้หากทราบสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง และเด็กได้รับการช่วยเหลือตั้งแต่ต้นๆ เพราะปัญหาของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ปัญหาเริ่มต้นตั้งแต่ระดับประถม แต่ถ้าปล่อยทิ้งไว้นานจนถึงระดับมัธยมนั้นจะช่วยให้ยากถ้าหากมีการป้องกันโดยจัดเป็นโปรแกรมป้องกันมากกว่าการซ่อมเสริม และให้เด็กพัฒนาทัศนคติและเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ก็ยิ่งจะช่วยให้ทันเวลายิ่งขึ้น

จากการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่านจึงพอจะสรุปได้ว่าการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นจะสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับครอบครัวของเด็ก ทั้งพ่อแม่ พี่น้อง ครู เพื่อน นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งการช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้จำเป็นต้องทำด้วยความเสียสละและอดทน โดยเฉพาะพ่อแม่และครูต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ปฏิบัติกับเด็ก พร้อมทั้งให้การสนับสนุน ส่งเสริมแรงจูงใจ และให้กำลังใจแก่เด็ก และจำเป็นต้องปรับสภาพแวดล้อมทางการเรียนใหม่ ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรที่เหมาะสม กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการสอน และบรรยากาศการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้เด็กเกิดแรงจูงใจ และสนใจในการเรียน ควรจัดการศึกษาเป็นรายบุคคล ให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยไม่เน้นการท่องจำ แต่เปิดโอกาสให้เด็กได้ซักถาม สืบค้นคำตอบด้วยตัวเอง เมื่อเด็กทำได้ก็ควรให้รางวัลเด็กในทันทีที่ทำงานเสร็จ และในขณะเดียวกันควรปลูกฝังการมีระเบียบวินัย การมีความรับผิดชอบ การมีความมานะอดทนส่งเสริมให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเองและโรงเรียน ควรจัดบริการพิเศษ อาทิ การให้คำปรึกษาแก่ เด็ก ผู้ปกครอง และครู โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

งานวิจัยในประเทศ

รัศมี โพนเมืองหล้า (2543 : 84) ได้ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ผลการศึกษาพบว่า

เด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยก่อนการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์พบว่าเด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระหว่าง 17-37 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 28.6 และหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์พบว่าเด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระหว่าง 29 – 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 34.2 มีผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 1-12 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยต่อผลต่างของคะแนนเท่ากับ 5.6 และผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

งานวิจัยในต่างประเทศ

โพลอสกี (Polausky. 1990 : 1002) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และความกังวลใจ ว่ามีความสัมพันธ์กับความสามารถและความสำเร็จของเด็ก 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเด็กปกติที่ไม่มีความสามารถพิเศษ กับผลกระทบของการเห็นคุณค่าในตนเอง และความกังวลใจของพ่อและแม่ของเด็กที่มีต่อความสำเร็จของเด็กที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น 3 – 6 (เกรด 3 – 6) ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนความกังวลใจต่ำกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีคะแนนความกังวลใจสูงกว่าเด็กปกติที่ไม่มีความสามารถพิเศษ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนความกังวลใจสูงสุด เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนความกังวลใจต่ำที่สุด ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก แม่ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าแม่ของเด็กปกติ พ่อของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าพ่อของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแต่ไม่มีความแตกต่างกันในส่วนของความกังวลใจ การเห็นคุณค่าในตนเองของพ่อของเด็กมีความสัมพันธ์ตรงข้ามกับความกังวลใจของลูกชาย และมีผลทางด้านบวกต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของลูกชาย

ลีอา (Lea. 1991 : 149) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์(Self-Concept) และข้อมูลด้านประชากร(Demographic Data) ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถ จากการศึกษาลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำส่วนใหญ่มีอัตมโนทัศน์ต่ำกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากการรวบรวมข้อมูลด้านประชากรในครั้งนี้ มีเพียงข้อมูลเดียวที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญต่ออัตมโนทัศน์ของเด็กคือระดับการศึกษาของแม่ของเด็ก

เบรสนาฮาน (Bresnahan. 1991 : 2678) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการทำแบบทดสอบการวัดความรู้ความเข้าใจของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงโดยการให้เด็กในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น 4 และ 5 (เกรด 4 และ 5) ที่มีอายุอยู่ระหว่าง 9-11 ปี การคัดแยกเด็กทำโดยใช้บันทึกการสังเกตของครู และผลการเรียนย้อนหลังมากกว่า 2 ปี ได้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จำนวน 31 คน และเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 29 คน

และเด็กเหล่านี้ไม่เคยถูกบันทึกเกี่ยวกับปัญหาทางร่างกาย อารมณ์ และด้านการเรียน และไม่เคยได้รับการบริการหรือเข้าโครงการการศึกษาพิเศษใดๆ มาก่อนเลยทั้งยังไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มอายุ ระดับชั้นทางสังคม สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ลำดับการเกิด และกรรมพันธุ์ ในการศึกษาครั้งนี้เด็กทุกคนต้องทำแบบทดสอบ 6 ชุด คือ 1. The Kaufman-Assessment Battery for Children 2. WISC-R Mazes 3. Rey-Osterrieth Complex Figure Test 4. Stroop Color and Word Test 5. Trail Making Test 6. Verbal Fluency Test ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสามารถทำแบบทดสอบได้ดีกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านการวางแผนและการจัดการวางแผนเป้าหมาย มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการทำแบบทดสอบ 2 ชุด คือ Stroop Color and Word Test ที่วัดความยืดหยุ่นในการเรียนรู้และการเข้าใจ และ The Kaufman - Assessment Battery for Children มีความแตกต่างจาก 3 ในทั้งหมด 5 หัวข้อ ที่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเด็กกับโรงเรียน

คาร์สัน (Carson, 1993 : 253) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเพิ่มพูนประสบการณ์(Enrichment) สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง โดยได้ทำการศึกษาดังกล่าวถึงความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับ การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยใช้โปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ของเรนซูลีและรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ของเทรฟิงเกอร์ กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 9 คน ซึ่งโปรแกรมประกอบด้วยกิจกรรมเพื่อค้นหาและจำแนกเรื่องที่เด็กสนใจ การทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนากระบวนการคิดและความรู้สึก และการสำรวจปัญหาการเรียนด้วยตนเอง ผลการศึกษาพบว่าโปรแกรมนี้สามารถทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

เหลียง (Leung, 1993 : 546) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การตั้งใจ และความเชื่อมั่นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากการศึกษาพบว่า การตั้งเป้าหมายมีผลต่อการตั้งใจให้เกิดความสำเร็จและมีผลให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นเพิ่มมากขึ้น เมื่อเขาทำได้ตามเป้าหมายที่วางไว้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเชื่อว่าตนมีลักษณะของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอยู่ 8 ใน 9 ประการ เมื่อเด็กตระหนักว่าตนเองก็มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กจึงเกิดแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมแห่งความสำเร็จนี้

แมคกี (Mcgee, 1996 : 1561) ได้ศึกษาผลของการตั้งเป้าหมาย และการรับข้อมูลสะท้อนกลับต่อความสามารถในการเขียนและผลสัมฤทธิ์ในการเขียน ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าโปรแกรมการเขียนอย่างมีระบบนี้ได้เพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนของเด็ก การตั้งเป้าหมายในการเขียนและการวิจารณ์งานเขียนได้พัฒนาประสิทธิภาพในการเขียนและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเขียนอย่างมากในด้านความคล่องแคล่ว การสร้างประโยค และการเรียบเรียงถ้อยคำ

จากงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่านที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงข้างต้น พอจะสรุปได้ว่าสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถนั้น เนื่องจากตัวของเด็กมีลักษณะนิสัย และพฤติกรรมทางการเรียนที่ไม่ดี โดยเฉพาะการขาดเป้าหมายที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ ขาดการเห็นคุณค่าในตนเอง และไม่คิดว่าตนจะประสบความสำเร็จได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นแรงเสริมให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนหากได้มีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่เหมาะสม อาทิ การจัดหลักสูตรการเรียนที่หลากหลาย ทำหายและตรงตามความสนใจของเด็ก มีรูปแบบและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเองและเข้าใจในตนเอง รู้จักการวางแผนและวางแผนเป้าหมาย

การเรียนรู้ตามความสามารถที่แท้จริงของตน และควรจัดกิจกรรมเสริมที่ส่งเสริมให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนี้ ควรได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนก่อนที่ปัญหาต่างๆ นั้นจะสะสมมากยิ่งขึ้นจนทำให้แก้ไขได้ยาก เนื่องจากเด็กเหล่านี้ขาดโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถ ตั้งแต่เยาว์วัยจนทำให้ความสามารถนั้นสูญหายไปนั่นเอง

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

2.1 ความหมายของแรงจูงใจ

อัญชลี ภูพานิช (2539 : 44) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยต่างๆ หรือสิ่งเร้าที่เป็นเหตุให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อตอบสนองความต้องการ หรือเพื่อตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล และแรงจูงใจนี้จะทำให้บุคคลเกิดความพร้อม ความตั้งใจ และพลังหรือแรงขับในการที่จะกระทำสิ่งใดให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

พรพิมล จันทร์พลับ (2539 : 159) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นแรงกระตุ้นที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งอย่างต่อเนื่องและมีเป้าหมาย ซึ่งอาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกก็ได้

สุชา จันทรโสม (2540 : 101-102) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าแรงจูงใจเป็นแรงขับที่กระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการอันนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ตั้งไว้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 138) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมากพฤติกรรมก็จะมีมาก

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นแรงขับหรือแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนก็จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้

2.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

อารี พันธุ์มณี (2534 : 92-93) กล่าวว่า การเรียนรู้ใดๆ ก็ตาม ถ้าผู้เรียนมีความรู้สึกรักอยากเรียน มีความเต็มใจ และพร้อมที่จะเรียนแล้ว แสดงว่าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

พรทิพา อินทปัญญา (2539 : 42) ได้ให้ข้อสรุปว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหากผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 69) ได้สรุปว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษา โดยองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมี 4 ประการ และสามารถคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ดังนี้

1) ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude)	33%
2) สติปัญญา(Intelligence)	20%
3) แรงจูงใจ(Motivation)	33%
4) องค์ประกอบอื่นๆ	14%

ซึ่งสอดคล้องกับวอลเบอร์ก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 107 ; อ้างอิงจาก Walberg. 1995) ที่ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญเทียบเท่ากับความถนัด

เอ็นทวิสเทิล (ทันทิวา สุวตร. 2541 : 3 ; อ้างอิงจาก Entwistle. 1998 : 15-16) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียน และช่วยให้สามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่คาดหวังไว้ ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่มี หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็ว และประสบความสำเร็จในการเรียนได้มากกว่า ผู้ที่ขาดแรงจูงใจหรือมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ก็จะสามารถเรียนรู้ได้เร็วและประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง

2.3 ประเภทของแรงจูงใจ

หทัย ตันหยง (2535 : 134-137) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. แรงจูงใจทั่วๆ ไป แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1.1 แรงจูงใจทางร่างกาย(Physiological Motivation) เป็นแรงจูงใจทำกิจกรรมทางธรรมชาติของร่างกาย

1.2 แรงจูงใจทางสังคม(Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกและเกิดขึ้นหลังจากแรงจูงภายใน ซึ่งหมายความว่ามนุษย์เราเมื่อเกิดประสบการณ์จากปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขหลายประการ

1.3 แรงจูงใจบุคคล(Person Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดระหว่างปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจทางร่างกายการกับแรงจูงใจทางสังคม

1.4 แรงจูงใจทางจิตใต้สำนึก(Subconscious Motivation) จากทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) อธิบายว่ามนุษย์พยายามเก็บสิ่งที่ขัดแย้งกับจิตใจ ฝังลึกอยู่ใต้สำนึกในภาวะปกติกติ แต่ในภาวะที่เกิดการตอบสนองจิตใต้สำนึกนั้นก็ถูกกระตุ้นให้แสดงออก บางครั้งก็แสดงออกแบบตรงและหลบเลี่ยง (Approach-Avoidance) บางครั้งก็เป็นแบบตรงสู่เป้าหมาย(Approach-Approach) และบางครั้งก็มุ่งหลบเลี่ยงอย่างสิ้นเชิง(Avoidance -Avoidance)

2. แรงจูงใจเกี่ยวกับการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 แรงจูงใจภายนอก(Extrinsic Motivation) เป็นปฏิกิริยาทางสังคม หรือสิ่งแวดล้อมในการเรียน เกิดจากการใช้สื่อต่างๆ เช่น สื่อวาจา สื่อการอธิบาย บทบาทสมมุติ เกม เพลง เป็นต้น

2.2 แรงจูงใจภายใน(Intrinsic Motivation) เป็นปฏิกิริยาของแรงจูงใจทางร่างกาย และบุคคลที่เกิดจากความสนใจ ความต้องการ เจตคติ รสนิยม เป็นต้น

พรพิมล จันทรพลับ (2539 : 160-170) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. แรงจูงใจตามลักษณะที่แท้จริง แบ่งเป็นลักษณะย่อยได้ 3 ประเภท คือ

1.1 แรงจูงใจทางร่างกาย ซึ่งเป็นไปเพื่อความอยู่รอด เช่น ความหิว แรงขับทางเพศ ความต้องการอากาศ ความต้องการพักผ่อน

1.2 แรงจูงใจทางสังคม เป็นความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น การคาดหวัง ความสุข ความสำเร็จ การมีชื่อเสียงเกียรติยศ

1.3 แรงจูงใจเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความก้าวร้าวทำให้บุคคล

ป้องกันตัวเองหรือทำร้ายผู้อื่น แรงจูงใจได้สำนึกที่พยายามลืมสิ่งที่ไม่พอใจแล้วเก็บกดไว้ในความทรงจำ

2. แรงจูงใจตามลักษณะกิจกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย คือ ความมุ่งหมายทางการกระทำ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในงาน

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ คือ ความปรารถนาของบุคคลที่นำตัวเข้าร่วมในสังคม ต้องการให้ผู้อื่น รัก เคารพ ยอมรับ มีความรู้สึกไม่ดีต่อความโดดเดี่ยว การพลัดพราก ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงจะชอบคลุกคลีอยู่กับงานที่ทำเป็นทีม มีความเข้าใจและเห็นใจเพื่อนร่วมงาน

2.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ คือ ความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่น มักมีพัฒนาการมาจากความรู้สึกด้อยต่ำ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงมักจะชอบถกเถียงโต้แย้ง พอใจที่จะทำงานในลักษณะเป็นผู้นำ

3. แรงจูงใจตามลักษณะการเกิด แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 แรงจูงใจภายใน(Intrinsic Motivation)หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำจึงทำด้วยความเต็มใจ ตระหนักว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัวแล้ว แรงจูงใจประเภทนี้เกิดจาก

- ความสนใจที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจนั้น
- ความต้องการที่จะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ และกระทำพฤติกรรมออกมา

3.2 แรงจูงใจภายนอก(Extrinsic Motivation)เป็นการกระทำที่เกิดจากการหวังผลจากกิจกรรมนั้น ไม่ได้ทำด้วยอุดมคติ มีความผูกพันทางจิตใจกับกิจกรรมนั้นน้อยมาก จุดมุ่งหมายของการกระทำอยู่นอกเหนือไปจากตัวกิจกรรม สิ่งภายนอกที่เป็นแรงจูงใจ คือ

- เป้าหมายของการเรียนหรือกิจกรรมใดๆ เป็นสิ่งกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจกระทำพฤติกรรมอย่างถูกต้องเหมาะสม

- ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อบุคคลทราบความก้าวหน้าย่อมทำให้เกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจทำดียิ่งๆ ขึ้นไป

- เครื่องล่อ เช่น การให้รางวัล การชมเชย การลงโทษ การทดสอบ

4. แรงจูงใจตามลักษณะการใช้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 แรงจูงใจแบบอิงเกณฑ์ คือ การจูงใจที่ตั้งไว้เป็นกฎเกณฑ์ ถ้าทำได้ระดับตามเกณฑ์จะได้รับรางวัล

4.2 แรงจูงใจแบบไม่อิงเกณฑ์ คือ การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาในการจูงใจโดยไม่มีการเกณฑ์ตั้งเอาไว้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 140) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด(Survival Motivation)เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม(Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคมอาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง(Self Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้เป็นแรงจูงใจที่ค่อนข้างซับซ้อน และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน ความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

มาลี จุฑา (2542 : 138-139) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน(Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกเพราะว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรู้สึกของบุคคล เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นใดก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการของตนเสมอส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้นบุคคลอาจเกิดความรู้สึกเฉยๆ ก็ได้ ตัวอย่างของแรงจูงใจภายใน ได้แก่

- ความอยากรู้อยากเห็น ทำให้บุคคลเกิดการค้นคว้าเพิ่มเติม หรือเกิดไทยมุงได้
- ความสนใจ ทำให้บุคคลเกิดการเฝ้าถามหรือจ้องมอง
- ความรัก ทำให้บุคคลเกิดการเสียสละและทำอะไรก็ได้
- ความอบอุ่น ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ
- ความเห็นอกเห็นใจ ทำให้บุคคลเกิดความคล้อยตามหรือตามใจ
- ความสงสาร ทำให้บุคคลเกิดการให้อภัย
- ความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ
- ความหิว ทำให้บุคคลปรับพฤติกรรมได้
- ความต้องการ ทำให้บุคคลเป็นอะไรหรือทำอะไรก็ได้
- ความพอใจ ทำให้บุคคลยินดีและทำอะไรก็ได้
- ความศรัทธา ทำให้บุคคลเกิดการยอมรับและทำอะไรก็ได้
- ความซาบซึ้ง ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ได้

2. แรงจูงใจภายนอก(Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคลซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ ได้แก่

- การแข่งขัน แบ่งเป็น การแข่งขันกับตัวเอง การแข่งขันระหว่างบุคคล และการแข่งขันในระหว่างกลุ่ม เมื่อมีการแข่งขันทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะได้รับชัยชนะ การแข่งขันทำให้เกิดการกระตุ้นและการแสดงพฤติกรรม

- การร่วมมือ ทำให้บุคคลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างทีมงานและความสามัคคีในกลุ่มขึ้นได้

- บุคลิกของครู ทำให้นักเรียนเกิดความอยากจะเรียนหรือไม่อยากจะเรียนก็ได้

- วิธีการสอนของครู ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากจะเรียนหรือไม่สนใจที่จะเรียนก็ได้

- การให้รางวัล เช่น ให้สิ่งของ คะแนน คำชมเชย หรือกำลังใจ มีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน

ดีขึ้น

- การลงโทษ เช่น ตี ตัดสิทธิ์ ตัดคะแนน ตำหนิ หรือตักเตือน มีผลทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงหรือหยุดยั้งพฤติกรรม หรือ ทำให้นักเรียนเสียใจได้

- การใช้สื่อการสอน เช่น อุปกรณ์การสอน ชุดการสอน จัดทัศนศึกษา จัดฉายภาพยนตร์ และจัดกิจกรรมให้ทุกคนมีส่วนร่วม ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

- การสอบ เช่น ครูบอกนักเรียนว่าท้ายชั่วโมงเรียนจะมีการทดสอบ มีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 236) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

ก. แบ่งตามที่มาของแรงจูงใจ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย(Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระวนกระวาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ

2. แรงจูงใจทางสังคม(Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ทางสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ฯลฯ

ข. แบ่งตามตามเหตุผลของเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรม แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน(Intrinsic Motive) หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ เชื่อกันว่าถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจประเภทนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ดังนั้นครูควรสร้างแรงจูงใจประเภทนี้ให้เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การอยากเรียนเพราะต้องการเป็นผู้มีความรู้

2. แรงจูงใจภายนอก(Extrinsic Motive) การที่บุคคลแสดงพฤติกรรม เพราะต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้ามาเร้าภายนอก เช่น รางวัล เกรด เป็นต้น

สรุปได้ว่าประเภทของแรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้คือ แรงจูงใจภายในที่เกิดจากความต้องการพื้นฐานภายในร่างกายเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด เช่น ความหิว ความรู้สึก ความรัก ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการที่จะเรียนรู้ เป็นต้น และแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่ถูกกระตุ้นภายนอกร่างกาย ซึ่งเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่อยู่ในสังคมและเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น ความต้องการความรัก ความสำเร็จ การยกย่องชมเชย การแข่งขัน การให้รางวัล วิธีการสอน และบุคลิกของครู เป็นต้น แรงจูงใจภายในของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจภายนอกอื่นๆ แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดได้ยากกว่าแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นในการใช้แรงจูงใจกับเด็กจึงมักใช้แรงจูงใจภายนอกก่อน แล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในในภายหลัง โดยเฉพาะการเรียนรู้สิ่งที่ยากก่อนข้างไกลตัวหรือห่างความต้องการที่แท้จริงในขณะนั้น แต่หลังจากที่เด็กมีความเข้าใจมากขึ้น เห็นความสำคัญของสิ่งนั้นมากขึ้นแล้วการใช้แรงจูงใจภายนอกก็จะค่อยๆ ลดลงกลายเป็นการเรียนรู้ด้วยแรงจูงใจภายในที่เรียนด้วยความสนใจ ด้วยความรักในสิ่งที่เรียน

2.4 การสร้างแรงจูงใจในการเรียน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542 : 140) ได้เสนอวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ครูควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและมีความหมายสำหรับเด็ก

2. ก่อนเริ่มบทเรียน ครูควรมีวิธีนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อดึงความสนใจและบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน

3. ครูควรแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางแผนเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียน หรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ

4. ในบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการไต่ถาม มีการอภิปรายและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น มีการรับฟังและทำความเข้าใจและมีการยอมรับซึ่งกันและกัน

5. ใช้วิธีการเสริมแรง(Reinforcement) ตามความเหมาะสม และความจำเป็น เพื่อให้เด็กมี

พฤติกรรมที่พึงปรารถนา และบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งนี้เพราะ รางวัล คำชมเชย การยิ้ม การพยักหน้า การเอาใจใส่ นับว่าเป็นการเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมาก

6. ใช้การทดสอบ(Test) การทดสอบจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียน และมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่ตลอดเวลา

7. ให้ทราบผลการทดสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ เด็กจะทราบทันทีว่าสิ่งที่ได้เรียนไปนั้นเด็กเข้าใจเพียงใด มีสิ่งใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีนี้จะทำให้เด็กเอาใจใส่ต่อเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลา

8. การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษาหรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี

9. การสอนหรือการมอบหมายกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติและติดตามผลจนเด็กทำงานนั้นสำเร็จ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอนของครู เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับเด็กในแต่ละครั้งจะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

อารี พันธมณี (2542 : 140) ได้กล่าวว่า เนื่องจากแรงจูงใจไม่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูจึงควรส่งเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด โดยสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่เด็กดังนี้

1. การชมเชยและการตำหนิ
2. การทดสอบบ่อยครั้ง ผลคะแนนจากการสอบจะเป็นสิ่งจูงใจ และมีความหมายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก และการทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ
3. การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะ หรือกำหนดหัวข้อที่ทำให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น
4. วิธีการที่แปลกและใหม่ ครูควรนำวิธีการที่แปลกๆ ใหม่ๆ ที่เร้าความสนใจที่ผู้เรียนไม่เคยคิดหรือมีประสบการณ์มาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสนใจและมีแรงจูงใจมากขึ้น
5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย เพื่อยั่วให้ผู้เรียนเกิดความพยายามมากขึ้น
6. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยรู้มาก่อน จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น และชัดเจนขึ้น อันจะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้นเพราะคาดหวังว่าจะได้นำเอาสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานต่อไป

7. เกมและการเล่นละคร การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ทั้งในการเล่นและแสดงละคร ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย

8. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา สถานการณ์ในชั้นเรียนอาจทำให้ผู้เรียนเบื่อ ไม่พอใจ เกิดความขัดแย้ง ควรหาทางลดหรือจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนของผู้เรียน

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2541 : 181-182) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. การปรับปรุงวิธีการสอนของครูโดยตรง
 - 1.1 ครูควรจัดให้มีบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน
 - 1.2 บอกวัตถุประสงค์เฉพาะบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ

1.3 พยายามให้งานแก่ผู้เรียนตามความสามารถ และให้โอกาสผู้เรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้

1.4 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และแนะนำให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

1.5 พยายามพบผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน

1.6 บรรยายกาของห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ ผู้เรียนไว้วางใจครูว่าเป็นผู้คอยเอื้อการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่เสมอ

1.7 ใช้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษยนิยม มาสโลว์ที่ว่า “ผู้เรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานสมความปรารถนา”

1.8 ครูต้องเป็นแบบอย่างในการแสดงความกระตือรือร้นในขณะที่สอน

2. การทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน

2.1 ช่วยผู้เรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้วิชาต่างๆ

2.2 ช่วยผู้เรียนให้รู้จักการวางแผนในการทำงาน ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

2.3 ช่วยผู้เรียนให้รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลย้อนกลับมาปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

2.4 ช่วยผู้เรียนวิเคราะห์สาเหตุของความสำเร็จหรือไม่สำเร็จในการเรียน

2.5 ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการพยายามในการทำงาน

2.6 ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถพิเศษของตนในวิชาต่างๆ และช่วยให้ประสบความสำเร็จในวิชานั้นๆ

2.7 ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตน

2.8 ช่วยให้ผู้เรียนจัดเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน และการเตรียมตัวสอบ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 237-239) ได้เสนอการใช้แรงจูงใจในการเรียนการสอนดังนี้

1. การเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากทำได้โดย

1.1 เร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยการจัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ จัดนิทรรศการ จัดเกมต่างๆ ในการตอบปัญหา

1.2 เร้าให้เกิดความวิตกกังวล จากการทดลองของ Charles Spielberger ในปี ค.ศ. 1966 (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 237 ; อ้างอิงจาก Garrison. 1972 : 216) พบว่า เด็กเขาวนปัญญาสูง ถ้ามีความวิตกกังวลมากจะทำข้อสอบได้ดี แต่ถ้าเด็กมีเขาวนปัญญาระดับปานกลาง ต้องมีความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อยจึงจะทำข้อสอบได้ดี

2. สร้างให้มีการแข่งขันและการร่วมมือไปพร้อมๆ กัน จากการทดลองของ Maller (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 237 ; อ้างอิงจาก Garrison. 1972 : 216) พบว่า การให้นักเรียนทำงานแข่งขันกันเป็นกลุ่มจะได้ผลดีกว่าการแข่งขันเป็นรายบุคคล ซึ่งพบว่าวิธีนี้เหมาะสำหรับเด็กชั้นประถมและมัธยมมากกว่าระดับอุดมศึกษา

3. การให้นักเรียนได้ทราบความสำเร็จในการเรียน การที่นักเรียนทราบว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด จะเป็นแรงจูงใจให้เขาอยากเรียนมากขึ้นเพียงนั้น เช่น ผลการสอบกลางภาค นางสาว ก. ได้เกรด เอ ย่อมมีแนวโน้มว่านางสาว ก. มีกำลังใจที่จะสนใจเรียนรู้ในวิชานั้นๆ ดีขึ้น

4. การให้นักเรียนได้ทราบพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเอง มีลักษณะคล้ายคลึงกับการทราบความสำเร็จ การให้ความก้าวหน้าทำให้เด็กรู้ว่าตนเองทำสิ่งหนึ่งได้เพียงใด ดังนั้นครูควรจัดทบทเรียนหรือให้งานตามระดับความสามารถของผู้เรียน โดยอาจแสดงผลงานเป็นรูปกราฟ เมื่อเด็กพบว่าเขาทำงานหรือเรียนได้ดีขึ้นเรื่อยๆ จะเป็นแรงจูงใจให้เขาสนใจเรียนมากขึ้น

5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนและความเป็นจริง กล่าวคือ การตั้งระดับความมุ่งหวังที่ดี ผู้เรียนจะต้องยอมรับในความสามารถที่มีอยู่ของตน มิใช่ตั้งความมุ่งหวังสูงเกินไปแล้วกระทำไม่ได้ เช่น เรียนไม่เก่งแต่อยากเป็นแพทย์

6. การให้รางวัลและการลงโทษ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

6.1 การให้รางวัลควรใช้ให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน และไม่ควรให้เด็กคำนึงถึงรางวัลมากกว่าความสำเร็จของงาน

6.2 การลงโทษไม่ควรรุนแรงและพร่ำเพรื่อจนเกินไป ควรเป็นการลงโทษเพื่อปรับปรุงให้ผู้เรียนทำตัวให้ดีขึ้น จึงจะเรียนรู้ได้ดี

6.3 การให้รางวัลและการลงโทษควรให้ทันทีโดยเร็วที่สุด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น โดยทราบถึงผลงานที่ถูกและผิด

7. การชมเชยและการตำหนิ มีผลในทำนองเดียวกับข้อ 3. จากการทดลองของ Hurlock ในปี ค.ศ. 1966 (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 239 ; อ้างอิงจาก Garrison. 1972 : 217) พบว่าเด็กโตจะพยายามกระทำการต่างๆ ให้ดีมากขึ้นจากการชมเชยมากกว่าการถูกตำหนิ แต่เด็กที่เรียนเก่งเมื่อถูกตำหนิจะพยายามกระทำการต่างๆ ให้ดีมากขึ้นกว่าการถูกชม

จึงสรุปได้ว่าการสร้างและส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนการสอน ทำให้เกิดความพอใจที่จะเรียนและอยากประสบความสำเร็จในการเรียน จะเห็นได้ว่าครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ครูควรใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจแปลกใหม่กระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวในการเรียนอยู่เสมอ สร้างบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้อยากเห็นนักเรียน เช่น การเล่นเกม การแข่งขัน การได้ปฏิบัติจริง รวมไปถึงการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน ความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างครูกับนักเรียน อารมณ์ ความไว้วางใจ ความเป็นกันเอง จะส่งผลดีต่อการเรียนของนักเรียนด้วย

2.5 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

มยุรี สุขวิวัฒน์และคนอื่นๆ (2539 : 152) ได้อ้างถึงทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ 7 ชั้น ได้แก่ ความต้องการทางร่างกาย ความปลอดภัย ความต้องการทางสังคม การเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่อง ความสำเร็จในชีวิต ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ และ ความต้องการด้านสุนทรีย์ ซึ่งความต้องการที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นมีดังนี้

1. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ความคาดหวังในความสำเร็จ การมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ และ ประสบการณ์ในอดีต
2. ความต้องการที่จะเข้าเป็นพวก
3. ความต้องการที่จะนำเอาความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์
4. ความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสังคม

และมยุรี สุขวิวัฒน์และคนอื่นๆ (2539 : 311) ยังได้ให้แนวทางการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

1. จัดกิจกรรมเสริมความสนใจ เนื่องจากกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน และช่วยเสริมความสนใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี กิจกรรมที่จัดควรมีหลายประเภท เช่น เกม เพลง และบทกวี เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียน เพราะการทำกิจกรรมและการเล่นเกมจะมีการแข่งขันและร่วมมือกัน ตลอดจนการให้รางวัลและการชมเชย จะทำให้ผู้เรียนสนุกสนานและเกิดความพอใจ

2. ขจัดปัญหาที่ทำให้เกิดความท้อแท้และขาดกำลังใจจากการเรียนโดยสร้างแรงจูงใจขึ้นมาแทนที่

3. ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้เด็กที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อน

4. จัดสอนซ่อมเสริมให้ในวันหยุด เวลาพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียน เพื่อขจัดปัญหาผู้เรียนไม่เข้าใจบทเรียน และเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

สรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากความถนัดทางการเรียนแล้วแรงจูงใจก็มีความสำคัญมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องมียุทธวิธีจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียน เมื่อผู้เรียนสนใจในบทเรียนแล้ว การเรียนก็จะเกิดได้เร็วขึ้น เช่น ครูใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ ใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา ใช้กิจกรรมที่ผ่อนคลายและยืดหยุ่น เช่น เกม การแข่งขัน เพลง นิทาน หรือบทบาทสมมติ ประกอบการเรียนการสอน การสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน การให้นักเรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียน และชี้ให้เห็นถึงคุณค่าในสิ่งที่เรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่เรียนอันจะส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

งานวิจัยในประเทศ

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 9 จากการศึกษาพบว่าผลการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนต่ำก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไปด้วย

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2536 : 101) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูด และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองและการสอนตามคู่มือครูพบว่าหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนดังกล่าวแล้วทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมพร พรหมจรรย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทันทิวา สุรวัตร (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน กับวิธีการสอนตามคู่มือครู พบว่าหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนดังกล่าวแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรพินทร์ ชูชม และคนอื่นๆ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายในเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในของบุคคลจำแนกตามเพศและอายุ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า แบบวัดแรงจูงใจภายในสามารถจำแนกคนที่มีแรงจูงใจภายในสูงและต่ำได้ นักเรียนที่มีเพศและการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจภายในรวม แรงจูงใจภายในด้านความต้องการมีความสามารถและด้านความมุ่งมั่นมากกว่าเด็กชาย และแรงจูงใจภายในของนักเรียนเพิ่มขึ้นตามระดับอายุหรือระดับการศึกษา ในกลุ่มผู้ใหญ่ที่มีอายุ 41 - 49 ปี มีแรงจูงใจภายในด้านความมุ่งมั่นมากกว่าผู้ใหญ่ที่มีอายุน้อยกว่า 41 ปี

งานวิจัยในต่างประเทศ

การ์มาร์ (Kharmer. 1971 : 103-111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศคูนา ผลการสำรวจพบว่าความสนใจในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่าสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 85) ได้ทำศึกษาผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของนักวิจัยหลายท่าน และได้สรุปผลการวิจัยเหล่านั้นว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดทางการเรียนก็สามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างไม่ยากนักถ้าผู้เรียนมีทัศนคติและแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ

เบนแวร์ และ ดีซี (Benware and Deci. 1984 : 755-765) ได้ศึกษาคุณภาพของการเรียนรู้ด้วยชุดวัดแรงจูงใจสำหรับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย พบว่านักศึกษาที่เรียนรู้เนื้อหาวิชาการเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน จะมีแรงจูงใจภายในสำหรับการเรียนรู้และเข้าใจแนวคิดรวบยอด มากกว่านักศึกษาที่เรียนรู้เพื่อต้องการทำแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กอตต์ไฟรต์ และคนอื่นๆ (อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. 2546 : 99-100 ; อ้างอิงจาก Gottfried, A.W. and et. al. 1994) ได้ศึกษากลุ่มเด็กปฐมวัยที่มีการแสดงออกถึงความสามารถทางภาษา เมื่อโตขึ้นในวัยประถม เด็กจะมีไอคิวสูงกว่าเด็กทั่วไป และสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของความสามารถทางสติปัญญา คือ แรงจูงใจภายในที่เกิดขึ้นจากการเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ ความอยากรู้อยากเห็น ความสุขกับการเรียน การเรียนที่ท้าทายให้ใคร่รู้ และจากการศึกษายังพบว่าความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมมีผลกับการเรียนรู้ คือ สิ่งแวดล้อมที่ท้าทายจะกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางปัญญามากและเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เด็กอยากหรือไม่อยากเรียนรู้

เจมส์ (James. 1993 : 2137) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวให้เหมาะสม กับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึงความสามารถและการตัดสินใจในห้องเรียน กับระดับของแรงจูงใจ กลุ่มทดลองคือผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 132 คน โดยให้ทุกคนกรอกแบบสอบถามและเลือกผู้เรียน 7 คนจากผู้เรียนทั้งหมดมาตอบแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิด โดยให้ครูภาษาอังกฤษจำนวน 6 คนเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยวิธีการคล้ายๆ กัน ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัว

ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ถึงความสามารถและการตัดสินใจในห้องเรียนของผู้เรียน กับระดับความเข้มของแรงจูงใจอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

จากงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่านที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่เพียงใดผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จ ซึ่งมีนักวิจัยกลุ่มหนึ่งพบว่าแรงจูงใจมีความสำคัญเท่าๆ กับความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศและแม้จะไม่มีมีความถนัดทางการเรียนก็สามารถที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างไม่ยากนักถ้าผู้นั้นมีแรงจูงใจในการเรียน ต่อมาเมื่อนักวิจัยอีกหลายท่านได้พยายามศึกษาค้นคว้าพัฒนาการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในรูปแบบและวิธีการที่แตกต่างกันไป รวมไปถึงการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน จึงพอจะสรุปได้ว่านักเรียนที่มีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่าหากนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงขึ้นด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของคำยภาษาอังกฤษ

ศิริพันธ์ โรจนทะมะ (2541 : 3) ได้ให้ความหมายของคำยภาษาอังกฤษว่าเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาที่เรียน และส่งเสริมให้สมาชิกค่ายพัฒนาความรู้ ความชำนาญทางภาษาในสถานการณ์จริง โดยเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่างๆ

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 10) ได้ให้ความหมายของคำยภาษาอังกฤษว่าเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ และการใช้ชีวิตร่วมกันเป็นกลุ่มในการฝึกภาษานอกห้องเรียน โดยมีผู้ที่ผ่านการอบรมหรือผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและคอยให้ความช่วยเหลือขณะร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียน โดยเน้นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนานนอกห้องเรียน

เจลิยวศรี พิบูลชล (2535 : 30) ได้ให้ความหมายของคำยภาษาอังกฤษว่าหมายถึง ค่ายที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ โดยครูมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม(พูด)น้อยที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษามากที่สุดและใช้อุปกรณ์ในการใช้น้อยที่สุดหรือไม่ต้องใช้อุปกรณ์เลย เพื่อความสะดวกเนื่องจากเป็นการเรียนนอกสถานที่

สรุปได้ว่าคำยภาษาอังกฤษหมายถึงค่ายที่มีการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ด้วยการฝึกฝนให้มีประสบการณ์ทางภาษาโดยการทำกิจกรรมทางภาษาและเกมต่างๆ ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนานนอกห้องเรียน

3.2 ความมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 13) ได้ให้ความมุ่งหมายในการจัดค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาอังกฤษและเรียนรู้วัฒนธรรมกับเจ้าของภาษาโดยตรง

3. เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ(Fluency)
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาแบบไม่รู้ตัว(Subconscious Learning) คือ ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างสนุกสนานนั้นก็มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารไปด้วยในเวลาเดียวกัน โดยผู้เรียนไม่ทราบว่าตนเองกำลังฝึกภาษาอยู่
5. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการปฏิบัติกิจกรรมพัฒนาทางภาษา
6. เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
7. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะอันจะนำมาซึ่งการพัฒนาทางสังคมและอารมณ
8. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอยู่กับธรรมชาติและบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และพักผ่อนในช่วง

ปิดเทอม

เจลิยวศรี พิบูลชล (2535 : 30) ได้ให้ความมุ่งหมายของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และในขณะเดียวกันก็เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นนอกห้องเรียน
2. เพื่อได้เพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ(Fluency) ให้ผู้เรียน ในขณะที่ผู้เรียนสนุกกับการทำกิจกรรมภาษาอย่างสนุกสนาน ผู้เรียนก็มีโอกาสใช้ภาษาไปด้วยในเวลาเดียวกัน การใช้ภาษาในระหว่างการทำกิจกรรมนี้เป็นการเรียนภาษาที่ผู้เรียนเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งนับเป็นการเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
3. เพื่อความสนุกสนานในรูปแบบการเรียนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน

สรุปความมุ่งหมายสำคัญของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ คือ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เพื่อเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในบรรยากาศการเรียนนอกห้องเรียน โดยใช้กิจกรรมและเกมทางภาษาที่ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว รวมไปถึงการฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาที่เรียนและส่งเสริมให้สมาชิกของค่ายได้พัฒนาความรู้ความชำนาญโดยเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษา ซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่างๆ

3.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 10) กล่าวว่า การจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้นสามารถจัดได้ทั้งแบบค่ายกลางวันและค่ายกลางคืนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละสถานศึกษาและข้อจำกัดต่างๆ เช่น สถานที่ จำนวนวิทยากร งบประมาณ และเวลา เป็นต้น

เสาวนีย์ เสนาสุ (2529 : 202) กล่าวว่า ค่ายกลางวันเหมาะกับเด็กเล็กที่อยู่ในวัยที่ไม่อาจจะเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมได้และพ่อแม่ยังไม่อาจวางใจปล่อยให้ไปค้างคืนที่อื่น ลักษณะการจัดกิจกรรมจะจัดเฉพาะเวลากลางวัน โดยการพาเด็กไปยังสถานที่ที่เตรียมไว้ จนกระทั่งถึงเวลาสมควรก็พากลับบ้าน

3.4 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

3.4.1 ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษ

เจลิยวศรี พิบูลชล (2535 : 30) กล่าวว่า กิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษนั้น มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นกิจกรรมที่ยากต่อการจัดในห้องเรียน ต้องใช้เนื้อที่หรือต้องใช้เสียงซึ่งอาจรบกวนต่อห้องข้างเคียง หากจัดกิจกรรมในห้องเรียนปกติ

2. เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการฝึกความคล่องแคล่วทางภาษา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา โดยอาศัยรูปประโยคหรือคำศัพท์ที่เรียนมาอย่างอิสระ นับเป็นการเสริมแรงหรือทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมา

3. เป็นกิจกรรมที่ครูมีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อยที่สุด(การพูด)และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษามากที่สุด

4. เป็นกิจกรรมที่ใช้อุปกรณ์น้อยที่สุด หรือไม่ต้องที่ใช้อุปกรณ์เลย เพื่อความสะดวกเนื่องจากการเรียนนอกสถานที่

5. เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นกิจกรรมการเรียนที่ซ่อนอยู่ในรูปของกิจกรรมที่สนุกสนาน เช่น เกม

6. เป็นกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากสถานที่มากที่สุด

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540 : 26-30) ได้กล่าวว่า กิจกรรมที่ใช้ในค่ายพักแรมนั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ต้องประกอบด้วยกิจกรรมทั้งในร่มและกลางแจ้ง เป็นกิจกรรมทั้งประเภทเดี่ยว และกลุ่มที่ทุกคนสามารถเข้าร่วมได้ทุกกิจกรรม

2. เป็นโปรแกรมที่ชาวค่ายแต่ละคนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีโอกาสได้ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม

3. เป็นโปรแกรมที่มีเวลาของการเล่น การทำงาน การพักผ่อนที่เหมาะสม และได้สัดส่วนพอเหมาะไม่มีโปรแกรมใดมากหรือน้อยเกินไป

4. เป็นโปรแกรมที่เนื้อหาของการศึกษาการปลูกฝังพฤติกรรม และบุคลิกภาพการเล่นที่สมดุลกัน

5. โปรแกรมนั้นต้องคำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของชาวค่าย ซึ่งไม่ควรเป็นกิจกรรมที่หนักจนเกินไป และควรให้ชาวค่ายมีโอกาสพักผ่อนและมีอิสระ

6. การจัดวางโปรแกรมต้องเหมาะสมกับเพศและวัย ความต้องการ และความสนใจ

7. ควรจัดโปรแกรมด้วยความประหยัด และสามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

8. โปรแกรมควรเกิดขึ้นจากความร่วมมือ การวางแผน และการจัดการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันระดมความคิดในการเลือกกิจกรรมเพื่อพัฒนาและฝึกทักษะที่ต้องการ

กาญจนา นันทะดวง (2542 : 79) ได้ให้แนวทางของลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม

2. เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสนุกสนาน เพลิดเพลิน และสามารถฝึกใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างสมจริง

3.4.2 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

ศิริยา คณิทรานนท์ (2541 : 21-23) ได้แบ่งกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

1. แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน โดยมุ่งฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย

1.2 กิจกรรมด้านนันทนาการ เช่น การออกกำลังกาย การเต้นรำ การร้องเพลง ที่มีท่าทางประกอบ การชมวิดิทัศน์ การเล่นเกมรอบกองไฟและการประกวดต่างๆ เป็นต้น

2. แบ่งตามรูปแบบของกิจกรรม แบ่งได้เป็น 7 ประเภท คือ

2.1 กิจกรรมเพื่อสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) เป็นกิจกรรมที่จัดในช่วงต้นๆ ของกิจกรรมในวันแรก เพื่อให้ผู้เรียนที่มาจากต่างห้องกันทำความรู้จักคุ้นเคยกัน และช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่นต่อไป

2.2 กิจกรรมเพื่อฝึกทบทวนคำศัพท์(Word games) เป็นกิจกรรมฝึกคำศัพท์โดยคิดและพูดคำศัพท์ หรือประโยคที่มีคำศัพท์ และสร้างคำศัพท์โดยการเรียงบัตร์ตัวอักษร ตามคำที่กำหนดให้เป็นกิจกรรมทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วอย่างสนุกสนาน

2.3 กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างภาษา(Structure Games) เป็นกิจกรรมที่ฝึกโครงสร้างประโยค พูดประโยคที่ต้องการ เช่น ให้ผู้เรียนแต่งประโยคที่ต้องการตามกาลเวลา(Tense) ที่เหมาะสม

2.4 กิจกรรมการใช้ทักษะสัมพันธ์(Integrated Games) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะการ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ในเวลาเดียวกัน

2.5 กิจกรรมที่ใช้สถานที่กลางแจ้ง(Out of Classroom Activities) เป็นกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากสถานที่ร่วมในการจัดกิจกรรมที่ต้องการเนื้อที่กว้างๆ ซึ่งไม่สามารถจัดในห้องเรียนหรืออาคารได้

2.6 กิจกรรมสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล(Communications Games)เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือมีการแก้ปัญหาด้วยกันโดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่าง ในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้และต้องการสื่อสารด้วยการสนทนากันเพื่อให้ได้ข้อมูลนั้นๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

2.7 กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ(Role-Play) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออก ทั้งกริยาท่าทางตามบทบาท และแสดงการพูดที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสอนทักษะการฟัง การพูด การคิดเพื่อหาคำตอบ และโต้ตอบการสนทนา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอันจะเป็นการนำภาษาที่ได้เรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตจริง

เจลิยวศรี พิบูลชล (2535 : 39) ได้แบ่งกิจกรรมและเกมฝึกภาษาที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย
2. กิจกรรมที่ใช้สถานที่ร่วมในการจัดกิจกรรม
3. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์
4. กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา
5. กิจกรรมเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่าน

เมเลย์และดัฟฟี (Maley and Duff. 1994 : 32-37) ได้แบ่งกิจกรรมภาษาออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Introductory : Warming-up Exercises, Cooling-down Exercises, Group-formation Exercises, Verbal and Non-Verbal Exercises)
2. กิจกรรมฝึกการสังเกต(Observation)
3. กิจกรรมการแปลความ(Interpretation)
4. กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)
5. กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word-Play)
6. กิจกรรมการแก้ปัญหา(Problem-Solving)
7. กิจกรรมการใช้บทกวีและเพลงต่างๆ(The Use of Literary Texts, Poems and Songs)

รุ่งนภา ยาลอง (2534 : 18-24) ได้แบ่งกิจกรรมการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การเล่นเกมบทบาทสมมติ(Role Play and Simulations) เป็นการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่มักพบในชีวิตประจำวัน เช่น การสนทนาระหว่างผู้ซื้อกับพนักงานขาย ผู้เรียนสามารถเลือกบทบาทและถ้อยคำในการสนทนาได้ แต่ไม่ควรให้ผู้เรียนท่องจำมาจากแบบเรียนเพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความกังวลและไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระ

2. การแสดงละคร(Drama) เป็นการแสดงบทบาทในสถานการณ์สมมติเพื่อเลียนแบบการพูด สีหน้า ท่าทาง ตลอดจนการแต่งกายของบุคคลในสถานการณ์หนึ่ง หรือในยุคสมัยหนึ่ง ทักษะทางภาษาที่จำเป็นมากที่สุดที่ต้องใช้ คือ ทักษะการพูด และการฟัง

3. เกมและการแก้ปัญหา(Games and Problem-Solving) เป็นกิจกรรมที่ผ่อนคลายความตึงเครียด และฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองด้วย

4. เพลง(Songs) ผู้สอนควรเลือกเพลงที่จะนำมาสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และระดับความรู้ของนักเรียน ซึ่งนักเรียนจะพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

3.4.3 หลักในการจัดกิจกรรมที่ใช้ในคำภาษาอังกฤษ

เฉลิมศรี พิบุลชล (2535 : 39) กล่าวว่าหลักในการจัดกิจกรรมที่ใช้ในคำภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. ใช้ประโยชน์จากสถานที่ในการจัดกิจกรรม เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนช่างสังเกต
2. เนื่องจากผู้เรียนที่มาเข้าค่ายอาจจะมาจากต่างห้องกันซึ่งอาจไม่คุ้นเคยกัน ดังนั้นกิจกรรมแรกๆ ที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกันก่อน
3. กิจกรรมในแต่ละวันควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสนั่ง เดิน สลับกันตลอดทั้งวัน
4. ควรนำกิจกรรมที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนมาให้ผู้เรียนได้ฝึก เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ การเต้นแอโรบิค ซึ่งอาจใช้วิธีทัศนประกอบ หรือให้ครูเป็นผู้นำฝึก โดยครูจะต้องใช้ภาษาอังกฤษง่ายๆ ในการออกคำสั่งซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกภาษาไปด้วย อีกทั้งเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดที่ต้องใช้ภาษาตลอดทั้งวัน

5. ปัจจุบันมีวีดิทัศน์ชุดการสอนภาษาอังกฤษ หรือการ์ตูน หรือภาพยนตร์ ที่มีการจัดเสียงในฟิล์มเป็นภาษาอังกฤษที่ครูสามารถหาได้ในท้องตลาดนำมาเปิดให้นักเรียนดูโดยครูมีกิจกรรมระหว่างการชม เช่น ตั้งคำถามเพื่อความเข้าใจหรือเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาจากเจ้าของภาษา

6. กิจกรรมในช่วงกลางคืนที่จัดให้ผู้เรียนนอกเหนือไปจากการจัดภาพยนตร์ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนให้ชมแล้ว ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยให้ผู้เรียนจัดกิจกรรมเอง เช่น การแสดงละคร บทบาทสมมุติ เป็นต้น

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 101) กล่าวว่ากิจกรรมควรเริ่มต้นจากกิจกรรมที่มีเนื้อหาและวิธีดำเนินกิจกรรมที่ง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยาก เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง (2544 : 48) ที่กล่าวว่าการดำเนินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษควรเริ่มต้นจากกิจกรรมที่ใช้ภาษาไม่มากนัก หรือใช้ภาษาท่าทาง(Non-Verbal)ก่อน เช่น กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) เพื่อเตรียมความพร้อมและลดความกังวลของผู้เรียนก่อน หลังจากนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาในระดับคำ(Word Games) กิจกรรมลักษณะโครงสร้างของประโยค(Structure Games) แล้วจึงทำกิจกรรมที่ยากที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ เช่น กิจกรรมประเภททักษะสัมพันธ์(Integrated Games) จะทำให้นักเรียนใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ ที่เรียนได้มาแล้วผสมผสานในการทำกิจกรรมได้อย่างดี

จึงพอจะสรุปได้ว่า กิจกรรมหรือเกมทางภาษาที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาตามระดับความสามารถของตนทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง อันจะทำให้เกิดการนำภาษาจากชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตจริง กิจกรรมในช่วงต้นของค่ายควรเป็นกิจกรรมที่ง่ายๆ ด้านสนทนา การ เช่น กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำกิจกรรมอื่นๆ และช่วยลดความกังวล ความเครียด และความตึงเครียดของผู้เรียนก่อนจะทำกิจกรรมด้านวิชาการที่ยากขึ้นไป

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่ายภาษาอังกฤษ

จันทร์เพ็ญ ยะไวทย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวการประเมินผลการเรียนรู้ในค่ายภาษาอังกฤษสำหรับรายวิชาภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะตน จากการศึกษาพบว่า มีนักเรียน 26 คน จากนักเรียนที่เข้าค่ายทั้งหมดจำนวน 30 คน ได้ผลการเรียนระดับ “ ดี ” และผลที่นักเรียนประเมินผลตนเองนั้นก็สอดคล้องกับผลการประเมินที่ครูประเมินการเรียนของนักเรียนแต่ละคน

ศิริพันธ์ โรจนทะมะ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ จากการศึกษาพบว่า มีนักเรียนจำนวน 26 คนจากนักเรียนที่เข้าค่ายทั้งหมดจำนวน 31 คน มีพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น และนักเรียนทุกคนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากการศึกษาพบว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี จากการศึกษาพบว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในช่วง 3 ปีซ้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2542-2544 เป็น 4.00 หรือ ร้อยละ 80 ขึ้นไป แต่หลังจากนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงเรื่อยๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกดังนี้

1. เจาะจงเลือกโรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา
2. ให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองเสนอรายชื่อนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ที่ครูผู้สอนและผู้ปกครองพิจารณาว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ได้จำนวน 12 คน
3. ดูผลการเรียนย้อนหลัง 3 ปี ของนักเรียนที่ครูและผู้ปกครองเสนอชื่อทั้ง 12 คน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542-2544 คัดเลือกเฉพาะเด็กที่มีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2542 เป็น 4.00 หรือร้อยละ 80 ขึ้นไป แต่หลังจากนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงเรื่อยๆ ได้ทั้งหมด 12 คน
4. ดูผลการเรียนย้อนหลัง 3 ปี ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งระดับชั้น แล้วคัดเลือกเด็กที่มีลักษณะเดียวกับในข้อ 3. ได้รายชื่อเด็กจำนวน 15 คน แล้วสัมภาษณ์ครูวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้พิจารณาเพิ่มเติมว่านักเรียนคนใดเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง คัดเลือกได้จำนวน 4 คน

5. เมื่อได้รายชื่อเด็กทั้งหมด 16 คน นำแบบสำรวจแววภาษาอังกฤษสำหรับครู และผู้ปกครองของสํานัก หิริญบุรณะ (2544 : 27) และแบบสำรวจเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสำหรับครูและผู้ปกครองของรศมี โพนเมืองหล้า (2543 : 108-110) ให้ครูและผู้ปกครองไปสำรวจเด็ก ได้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจำนวน 16 คน

6. นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้หาคุณภาพแล้ว ไปทดสอบเด็กที่ได้คัดเลือกไว้ทั้ง 16 คน เพื่อค้นหาวามีเด็กคนใดที่มีปัญหาการเรียนจากการมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ เลือกเฉพาะเด็กที่ทำคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนได้คะแนนต่ำกว่า 60 คะแนนได้จำนวนทั้งหมด 16 คน แล้วนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยจัดขึ้นนี้ ประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ตารางการจัดกิจกรรมในแต่ละวัน

ตอนที่ 2 รายชื่อกิจกรรมและวิธีการดำเนินกิจกรรมโดยแบ่งเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย
2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์
3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา
4. กิจกรรมฝึกการสนทนา
5. กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา
6. กิจกรรมเสริม

2. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าของลิเคิร์ท (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 185-186) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยในแต่ละข้อคำถามนั้น กลุ่มตัวอย่างจะต้องเลือกตอบเพียงข้อเดียวตามความรู้สึกที่แท้จริง ส่วนเกณฑ์การให้คะแนนนั้นขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความดังต่อไปนี้

ระดับความคิดเห็น	น้ำหนักคะแนน	
	ข้อที่มีความหมายเป็นบวก	ข้อที่มีความหมายเป็นลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

2.1 แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม 2 ครั้ง ก่อนและ หลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด

เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามฉบับนี้ คือ

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง แรงจูงใจสูงมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง แรงจูงใจสูง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง แรงจูงใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง แรงจูงใจต่ำ

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง แรงจูงใจต่ำมาก

3. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ ในแต่ละวัน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ ในแต่ละวันเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดโดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรม

แบบสอบถามนี้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละวัน เพื่อวัดประสิทธิภาพและความพอใจต่อกิจกรรม

เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรม คือ

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง กิจกรรมมีประสิทธิภาพสูงมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง กิจกรรมมีประสิทธิภาพสูง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง กิจกรรมมีประสิทธิภาพปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง กิจกรรมมีประสิทธิภาพต่ำ

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง กิจกรรมมีประสิทธิภาพต่ำมาก

4. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 32 ข้อ

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ คำตอบถูกในแต่ละข้อจะให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน คำตอบผิดในแต่ละข้อ หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ หรือไม่ตอบคำถามจะให้คะแนนข้อละ 0 คะแนน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคิดจากผลรวมของคำตอบที่ตอบถูก

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ มีดังนี้

1. คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

1.1 ศึกษารายละเอียดจากหนังสือ วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและรูปแบบการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วนำมาประมวลเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม

1.2 สร้างคู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับลักษณะ และรูปแบบการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ตารางการจัดกิจกรรมในแต่ละวัน

ตอนที่ 2 รายชื่อกิจกรรมและวิธีการดำเนินกิจกรรมโดยแบ่งเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย
2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์
3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา
4. กิจกรรมฝึกการสนทนา
5. กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา
6. กิจกรรมเสริม

1.3 นำคู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษและการจัดค่ายภาษาอังกฤษจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาการจัดกิจกรรมและสื่อการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

1.4 นำกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้ในการวิจัย เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหาและเวลา

2. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษารายละเอียดจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม และแรงจูงใจ

2.2 สร้างแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนตามวิธีของลิเคิร์ท (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 183-186) เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยปรับปรุงแบบสอบถามจาก ทันทิวิสา สุรวัต (2540 : 139-141)

2.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามดังนี้

ระดับความคิดเห็น	น้ำหนักคะแนน	
	ข้อที่มีความหมายเป็นบวก	ข้อที่มีความหมายเป็นลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

2.4 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา 1 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา รวมทั้งลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

2.5 นำแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.6 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อโดยตรวจ และรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงคะแนนต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 27% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้สถิติ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 143) ได้ค่าสถิติทดสอบที่ระหว่าง 2.68-5.77

2.7 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้จากข้อ 2.6 ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 182) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .95

3. แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษ

3.1 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดจากหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น และจากงานวิจัยของศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 202) และเยาวเรศ จตุพรสวัสดิ์ (2543 : 141-144)

3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีของลิเคิร์ท (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 185-186) แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นตัวอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยปรับปรุงจากแบบสอบถามของศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 202) และเยาวเรศ จตุพรสวัสดิ์ (2543 : 74-78)

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละวัน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละวัน เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรม

3.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามดังนี้

ระดับความคิดเห็น	น้ำหนักคะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

4. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากหนังสือการทดสอบและการประเมินผลทางภาษา (สำออง หิรัญบุรณะ. 2536) และการวัดผลและการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (เยาวดี วิบูลย์ศรี. 2539)

4.2 ศึกษาเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2539) จากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษและจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อนำมาประมวลเป็นแนวทางในการจัดทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.3 สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุมเนื้อหาในบทเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ

4.4 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องเชิงภาษา และความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

1 = ข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 = ข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2535 : 88-89)

4.5 คัดเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.5

4.6 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยกำหนดการให้คะแนนดังนี้ ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน รวมคะแนนของแต่ละคน ใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ เปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง เทห์ ฟาน ได้ค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.2-0.8 และค่าความยากง่ายระหว่าง 0.2-0.8

4.7 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนทำเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 168) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .77

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 249) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
เมื่อ	E	แทน	กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เลือกมา
	X	แทน	การจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
	T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
	T ₂	แทน	การทดสอบหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

2. ขั้นตอนการทดลอง

ดำเนินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นเวลา 10 วัน ในระหว่างวันที่ 10 – 21 มีนาคม 2546 เวลา 8.30–12.30 น. ณ โรงเรียนไผทอุดมศึกษา โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้จัดการค่าย มีหน้าที่เป็นผู้ดำเนินกิจกรรม คอยช่วยเหลือและกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงความสามารถที่แท้จริงออกมา และมีผู้ช่วยผู้วิจัยจำนวน 2 คน ทำหน้าที่ช่วยเหลือ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กในขณะที่เด็กกำลังทำกิจกรรม สร้างบรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเองเพื่อให้เด็กสนใจที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรม รวมทั้งช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกต่างๆ ในระหว่างการทำกิจกรรม โดยมีขั้นตอนรายละเอียดตามกำหนดการดังต่อไปนี้

วันที่	เวลา	กิจกรรม
10 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	ลงทะเบียน
	08.45 – 09.00 น.	พิธีเปิด
	09.00 – 10.15 น.	กิจกรรมเสริม และกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 1.1
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	ทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ(Pretest)
	11.15 – 12.00 น.	กิจกรรมเสริม
	12.00 – 12.30 น.	กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 1.2
11 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.15 น.	กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 1.3
	09.15 – 10.15 น.	กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 1.4, 1.5
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.1
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.2
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
12 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.5
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา 3.1
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น

วันที่	เวลา	กิจกรรม
13 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.30 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.3
	09.30 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา 3.2
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา 3.3
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา 3.4
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
14 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.30 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.4
	09.30 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา 3.5
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.1
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.2
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
17 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.30 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.6
	09.30 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.3
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.4
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.5
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
18 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.30 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.7
	09.30 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกการสนทนา 4.6
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.1
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
19 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 09.30 น.	กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ 2.8
	09.30 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.2
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.3
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.4
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น

วันที่	เวลา	กิจกรรม
20 มีนาคม 2546	08.30 – 08.45 น.	กิจกรรมเสริม
	08.45 – 10.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.6
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.5
	11.15 – 12.15 น.	กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา 5.7
	12.15 – 12.30 น.	ประเมินความพอใจต่อกิจกรรมและความคิดเห็น
21 มีนาคม 2546	08.30 – 09.00 น.	กิจกรรมเสริม
	09.00 – 09.30 น.	ทดสอบแรงจูงใจ(Posttest)
	09.30 – 10.15 น.	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ(Posttest)
	10.15 – 10.30 น.	พัก
	10.30 – 11.15 น.	กิจกรรมเสริม
	11.15 – 12.15 น.	สรุปผลการร่วมกิจกรรม
	12.15 – 12.30 น.	พิธีปิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษโดยใช้สถิติ t-test Dependent

2. การศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย(Mean) คำนวณจากสูตร(ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) คำนวณจากสูตร(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 79)

$$\text{สูตร} \quad s = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดแรงจูงใจโดยใช้ t – test คำนวณจากสูตร(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 143)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\bar{X}_h - \bar{X}_l}{\sqrt{\frac{S_h^2}{N_h} + \frac{S_l^2}{N_l}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนก
 X_h แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
 X_l แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
 S_h^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูง
 S_l^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มต่ำ
 N_h แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
 N_l แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค(Cronbach) คำนวณจากสูตร(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 182)

$$\text{สูตร} \quad \alpha = \left[\frac{N}{N-1} \right] \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
 N แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
 S_i^2 แทน ความแปรปรวนเป็นรายข้อ
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2.3 ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คำนวณจากสูตร(บุญเชิด ภิญโญนนันทพงษ์. 2535 : 89)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความเห็นชอบของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.4 หาค่าความยากง่าย(p) และค่าอำนาจจำแนก(r) เป็นรายข้อของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ของจุง เทห์ ฟาน

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร KR-20(Kuder Richardson) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 168)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแรงจูงใจก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test Dependent คำนวณจากสูตร(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 104)

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลัง
 N แทน จำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้วผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ และประสิทธิภาพของกิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ตาราง 1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	16	53.19	4.65			
				282	4955	14.684**
หลังการทดลอง	16	70.88	3.98			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 แสดงว่า แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่ระบุว่า แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	16	19.69	4.63			
				63	337	6.47**
หลังการทดลอง	16	23.63	4.27			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง หลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่ระบุว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3. การศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยประสิทธิภาพของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษแต่ละประเภทตามความคิดเห็นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ประเภทกิจกรรม	คะแนนเฉลี่ย ประสิทธิภาพของกิจกรรม	ระดับ ประสิทธิภาพ
1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย	4.78	สูงมาก
2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์	4.87	สูงมาก
3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา	4.48	สูง
4. กิจกรรมฝึกการสนทนา	4.62	สูงมาก
5. กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา	4.77	สูงมาก
6. กิจกรรมเสริม	4.40	สูง
ค่าเฉลี่ย	4.65	สูงมาก

จากตาราง 3 แสดงว่า กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพสูงมาก โดย กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ กิจกรรมฝึกการสนทนา และ กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา ต่างก็อยู่ในระดับสูงมาก นอกนั้นต่างก็อยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่ระบุว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าการกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

สมมุติฐานของการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น
3. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าการกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในช่วง 3 ปีซ้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2542-2544 เป็น 4.00 หรือ ร้อยละ 80 ขึ้นไป แต่หลังจากนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงเรื่อยๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเขตอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 16 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ และ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยทำการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม

ถ่ายภาษาอังกฤษโดยใช้สถิติ t-test Dependent และ ศึกษาความคิดเห็นและความพอใจต่อกิจกรรม
ถ่ายภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า
ความสามารถที่แท้จริง โดยใช้สถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย

สรุปผลการวิจัย

แรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังเข้าร่วมกิจกรรมถ่ายภาษา-
อังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ-
เรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังเข้าร่วมกิจกรรมถ่าย-
ภาษาอังกฤษ

เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถ
ที่แท้จริงมีความเห็นว่าการกิจกรรมถ่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูงมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. กิจกรรมถ่ายภาษาอังกฤษสามารถเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้าน
ภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 หลังเข้าร่วมกิจกรรมถ่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่าการกิจกรรม
ถ่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียน
การสอนในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจสามารถอธิบายผลได้ดังนี้

กิจกรรมถ่ายภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการเรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบ
ต่างๆ ด้วยกิจกรรมที่สนุกสนาน มีความหลากหลาย และท้าทายความสามารถของเด็ก กิจกรรมทั้ง 6
ประเภทที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในถ่ายภาษาอังกฤษนี้เป็นกิจกรรมที่ฝึกฝน และทบทวนความรู้เดิมของเด็กด้วย
รูปแบบที่สนุกสนานในลักษณะของเกมภาษาที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการเรียน

บรรยากาศที่ผ่อนคลาย เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้มีโอกาสเรียนได้อย่างอิสระ ไม่ต้องเคร่งครัดใน
ระเบียบเหมือนการเรียนในชั้นเรียนปกติเด็กจึงกล้าคิด กล้าแสดงออกได้อย่างเต็มที่ในบรรยากาศที่เป็นมิตร
การได้ทำงานร่วมกันกับผู้อื่นทำให้เกิดการปรับปรุงตัว การยอมรับและรับฟังความคิดของผู้อื่น การได้
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภายในกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับสมศักดิ์ สันธุระเวช
(2543 : 56) ที่กล่าวว่า เมื่อบรรยากาศการเรียนรู้ไม่เครียด นักเรียนมีอิสระในการทำกิจกรรม ได้ช่วยกันคิด
ช่วยกันแก้ปัญหา ไม่มีการบังคับให้พูดหรือตอบปัญหา ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เกิดกำลังใจ และกล้า
ที่จะแสดงออก รวมทั้งผู้สอนและผู้ช่วยนำกิจกรรมมีความเป็นกันเองกับผู้เรียน ทำให้เกิดความอบอุ่น และ
ประทับใจแก่ผู้เรียน การทำกิจกรรมจึงเป็นไปด้วยความผ่อนคลายและสนุกสนาน ผู้เรียนกล้าที่จะตอบคำถาม
หรือแสดงความคิดเห็นต่างๆ อย่างมั่นใจในตนเอง(สฤตดา ลอยฟ้า. 2541 : 8)

การได้ปฏิบัติจริงในรูปแบบกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้มีโอกาสเรียนรู้ด้วยการกระทำ เนื่องด้วยกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่ท้าทาย กระตุ้นให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง การจัดกลุ่มเด็กต้องให้มีเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงอยู่ในกลุ่มเดียวกันจะมีผลดียิ่ง (Whitmore, 1985 : 4-5) และการให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ทำให้เด็กเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา มั่นใจในตนเอง และภาคภูมิใจในตนเอง

2. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการสอนที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงวิธีหนึ่ง เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจสามารถอธิบายผลได้ดังนี้

ผลการวิจัยสอดคล้องกับเจลิยวศรี พิบูลชล(2535 : 30) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(2544 : 5-6) ที่กล่าวว่ากิจกรรมค่ายวิชาการ ช่วยพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ โดยการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นและท้าทายให้เด็กได้คิดอิสระ พัฒนาทักษะกระบวนการคิด และการแก้ปัญหา การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม นักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการกลุ่ม จะก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้อย่างสูงสุดเพราะผู้เรียนศึกษาจากประสบการณ์จริงและได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับคนอื่น ซึ่งทำให้การเรียนรู้ต่างๆ เติบโตด้วยความสนุกสนาน เป็นผลให้ผู้เรียนซาบซึ้งและจดจำได้นาน

3. กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูงทุกกิจกรรม จากการประเมินของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง หลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสรุปผลว่ากิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพสูงทุกกิจกรรม ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้สอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงซึ่งอาจสามารถอธิบายผลได้ดังนี้

การคัดเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมที่มีความหลากหลาย แปลกใหม่ มีความสนุกสนาน และท้าทายความสามารถของเด็ก โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 6 ประเภท คือ กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ (Vocabulary Activities) กิจกรรมฝึกโครงสร้างภาษา(Structure Activities) กิจกรรมฝึกการสนทนา(Conversation Activities) กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา(Problem-Solving Activities) และ กิจกรรมเสริม (Fillers) กิจกรรมจะส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมด้วยการทำงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม โดยการจับคู่เด็กเก่งกับเด็กไม่เก่งคละกัน เพื่อให้เด็กเก่งช่วยเด็กที่ไม่เก่ง ในขณะเดียวกันเด็กที่ไม่เก่งจะมีความมั่นใจในการทำกิจกรรมมากขึ้นเมื่อมีเพื่อนช่วยทำ

การจัดลำดับกิจกรรมตามความเหมาะสมทำให้กิจกรรมดำเนินไปได้ด้วยดี โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ง่าย ๆ กฎเกณฑ์ไม่ซับซ้อน ใช้ภาษาท่าทาง ภาษาระดับคำก่อนใช้ภาษาระดับประโยคที่มีเนื้อหา

ซึ่งสอดคล้องกับศิริยา คณิธรานนท์(2541 : 101) ที่กล่าวว่า กิจกรรมควรเริ่มต้นจากกิจกรรมที่มีเนื้อหาและวิธีดำเนินกิจกรรมที่ง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยากเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียน และความเห็นของรัตนภรณ์ โพธิ์ทอง(2544 : 48) ที่กล่าวว่าการดำเนินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษควรเริ่มต้นจากกิจกรรมที่ใช้ภาษาไม่มากนัก หรือใช้ภาษาท่าทาง(Non-Verbal)ก่อน เช่น กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) เพื่อเตรียมความพร้อมและลดความกังวลของผู้เรียนก่อน หลังจากนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาในระดับคำ (Word Games) กิจกรรมโครงสร้างประโยค(Structure Games) แล้วจึงทำกิจกรรมที่ยากที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาทุกอย่างที่ได้เรียนมาใช้ในการทำกิจกรรม การจัดลำดับกิจกรรมของค่ายในครั้งนี้ทำให้เด็กพอใจในการทำกิจกรรม แม้ว่าบางกิจกรรมจะมีเนื้อหาค่อนข้างยากในส่วนของการแก้ปัญหา

จึงสรุปได้ว่ากิจกรรมที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในค่ายภาษาอังกฤษครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงทุกกิจกรรม ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้นหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมในวันแรกเป็นการร้องเพลง และกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย มีเด็กผู้ชายหนึ่งคนไม่ร่วมมือในการร้องเพลงและแสดงท่าทางเท่าที่ควร โดยเด็กคนนี้ให้เหตุผลว่าเพลงและทำเช่นนั้นเด็กเกินไป ในขณะที่เด็กคนอื่นให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี
2. การดำเนินกิจกรรมในวันแรกเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงกลุ่มนี้จำนวน 5 คนยังไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก และไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเท่าที่ควร ผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กมั่นใจในตนเองโดยการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง พูดชมเชยและให้กำลังใจตลอดการทำกิจกรรม ทำให้เด็กรู้สึกว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษไม่ได้ยากเกินความสามารถที่จะทำได้
3. กิจกรรมในวันที่สองเมื่อจัดให้เด็กเข้ากลุ่ม และทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ปรากฏว่าเด็กทุกคนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างดีมาก โดยเฉพาะกิจกรรมที่ต้องใช้ความเร็วในการแข่งขันเด็กทุกคนพยายามช่วยเหลือกันในกลุ่มอย่างเต็มที่ กาลัง ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นเด็กเกิดกระบวนการกลุ่มขึ้นอย่างชัดเจน โดยมีการปรึกษาและแบ่งงานกันทำตามหน้าที่ต่าง ๆ
4. กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดระดับสูง ประเภทกิจกรรมการแก้ปัญหา คือ กิจกรรมไขคำปริศนาและกิจกรรมอยากพูด มีเด็ก 2 คนไม่ยอมช่วยเพื่อนทำกิจกรรมในช่วงแรกเพราะคิดว่ากิจกรรมนั้นยากเกินไปสำหรับตน แต่เมื่อผู้วิจัยพูดให้กำลังใจและแนะแนวทางการค้นหาคำตอบ เด็กก็สนใจและสามารถทำกิจกรรมได้ถูกต้องได้ด้วยตนเอง
5. ลักษณะของกิจกรรมที่เด็กแสดงความคิดเห็นว่ามีความเห็นด้วยในลักษณะของกิจกรรมมากที่สุดตามลำดับ คือ กิจกรรมสนุก กิจกรรมน่าสนใจ ข้าพเจ้าสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ กิจกรรมให้ความรู้แก่ข้าพเจ้า กิจกรรมท้าทายความสามารถ กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้าคิดและแสดงออกได้อย่างอิสระ กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และ กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น
6. กิจกรรมที่เด็กชอบมีรายชื่อดังต่อไปนี้ โดยเรียงชื่อกิจกรรมตามลำดับจำนวนคนที่ชอบกิจกรรมจากจำนวนมากที่สุดไปน้อยที่สุด

1. โทรศัพท์ลับเฉพาะ จำนวนเด็กที่ชอบ 12 คน
2. ปัญหาทวงจ้ง จำนวนเด็กที่ชอบ 12 คน
3. เบอร์เกอร์ จำนวนเด็กที่ชอบ 12 คน
4. คำดีนาที่เดียว จำนวนเด็กที่ชอบ 10 คน
5. เอ้า! โดด จำนวนเด็กที่ชอบ 10 คน
6. คำเดียวที่ปรารถนา จำนวนเด็กที่ชอบ 10 คน
7. ตามล่าหาสระ จำนวนเด็กที่ชอบ 10 คน
8. กระต่ายกับรัง จำนวนเด็กที่ชอบ 10 คน
9. ตระกร้าแตก จำนวนเด็กที่ชอบ 8 คน
10. มีหรือไม่มี จำนวนเด็กที่ชอบ 8 คน
11. ได้ไหมจะ จำนวนเด็กที่ชอบ 7 คน
12. เดาให้ติมีรางวัล จำนวนเด็กที่ชอบ 7 คน
13. ตัวฉันเอง จำนวนเด็กที่ชอบ 6 คน
14. คิลปินเอก จำนวนเด็กที่ชอบ 5 คน
15. เปาปุ้นจิ้น จำนวนเด็กที่ชอบ 4 คน
16. รวมพล จำนวนเด็กที่ชอบ 4 คน

เหตุผลที่ชอบเรียงตามลำดับ คือ กิจกรรมสนุก กิจกรรมทำให้ได้ใช้ความรู้ ความคิดและความสามารถ กิจกรรมทำให้ได้ความรู้มากขึ้น ได้เล่นสนุกตลก กิจกรรมท้าทาย ได้ใช้ความไวและไหวพริบในการทำกิจกรรม ได้ใช้ความสามัคคีในกลุ่ม กิจกรรมมีความแปลก ชอบที่มีของจริงทำให้ได้พูด ช้อย้าย และได้กินของจริงๆ ชอบเต้นและร้องเพลง และได้ฝึกใช้สมอง

และมีเด็กจำนวน 3 คนตอบว่าชอบทุกกิจกรรม

6. กิจกรรมที่เด็กไม่ชอบมีรายชื่อดังต่อไปนี้ โดยเรียงชื่อกิจกรรมตามลำดับจำนวนคนที่ไม่ชอบกิจกรรมจากจำนวนมากที่สุดไปน้อยที่สุด

1. เพลง จำนวนเด็กไม่ชอบ 4 คน
2. สวัสดิ์ จำนวนเด็กไม่ชอบ 4 คน
3. โดมิโน จำนวนเด็กไม่ชอบ 3 คน
4. เป็นอะไร จำนวนเด็กไม่ชอบ 3 คน
5. เอ้า! โดด จำนวนเด็กไม่ชอบ 2 คน
6. รวมพล จำนวนเด็กไม่ชอบ 2 คน
7. ร้อยเรียงประโยคจำนวนเด็กไม่ชอบ 1 คน
8. เดาให้ติมีรางวัล จำนวนเด็กไม่ชอบ 1 คน

เหตุผลที่ไม่ชอบเรียงตามลำดับ คือ กิจกรรมไม่สนุก ไม่ชอบกิจกรรม กิจกรรมยากไป กิจกรรมทำให้เครียด จำคำศัพท์ไม่ได้ ไม่ชอบร้องเพลง เพื่อนที่เป็นคู่ไม่เก่ง วาดภาพไม่เก่ง และ กิจกรรมเด็กเกินไป

และมีเด็กจำนวน 7 คนตอบว่าไม่มีกิจกรรมที่ไม่ชอบ

7. ตลอดระยะเวลาการวิจัยเด็กส่วนใหญ่ให้ความสนใจและร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างดีมาก มีความพยายามและความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม โดยมักจะสอบถามว่ากิจกรรมต่อไปจะเป็นแบบไหน และอยากจะเล่นเกมที่เคยเล่นไปแล้วอีกครั้ง หากมีกิจกรรมแบบนี้ในชั้นเรียนปกติด้วยก็จะดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดกลุ่มเด็กควรจัดให้มีเด็กเก่งคละไปกับเด็กไม่เก่ง เพื่อให้เด็กเก่งแนะนำและช่วยเหลือเด็กที่ไม่เก่ง ซึ่งจะทำให้เด็กที่ไม่เก่งสามารถทำกิจกรรมนั้นๆ ได้ด้วยตนเองทำให้เกิดความมั่นใจในการทำกิจกรรมมากขึ้น
2. การจัดกิจกรรมที่มีการแข่งขันแพ้ชนะ ต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าไม่ควรมุ่งเน้นการเอาชนะเพียงอย่างเดียว แม้ว่าบางครั้งจะแพ้แต่ทั้งกลุ่มก็ได้ช่วยกันอย่างเต็มความสามารถ
3. หลังจากการจัดกิจกรรมทุกครั้ง ควรสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมนั้นๆ ในทันทีเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้เรียน
4. การจัดกิจกรรมต่างๆ ควรมีการยืดหยุ่นและปรับได้ตามความเหมาะสม เช่น การดำเนินกิจกรรมระยะเวลาในการทำกิจกรรม การแทรกกิจกรรมเสริมในบางโอกาส
5. เด็กนักเรียนให้ข้อเสนอแนะว่าควรจัดค่ายภาษาอังกฤษให้มีระยะเวลาประมาณ 1 เดือนหากจัดในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่เด็กต้องการร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่จัดในระหว่างปิดเทอม ซึ่งกิจกรรมมีหลากหลายให้เลือกเรียนจากหลายหน่วยงาน การจัดค่ายภาษาอังกฤษในช่วงเวลาสั้นๆ ทำให้เด็กที่เลือกเข้าค่ายภาษาอังกฤษนี้ เสียโอกาสในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เพราะกิจกรรมอื่นๆ ก็จัดอยู่ช่วงเวลาเดียวกันหากค่ายจบเร็วเกินไปช่วงเวลาที่เหลือก่อนเปิดเทอมเด็กก็ไม่สามารถไปร่วมกิจกรรมอื่นได้จึงอยากให้ค่ายภาษาอังกฤษนี้มีระยะเวลาทำกิจกรรมอย่างน้อยเท่ากับหรือมากกว่าค่ายวิชาการอื่นๆ จะดีมาก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อติดตามและประเมินผลนักเรียนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษว่ามีพัฒนาการด้านใดเปลี่ยนแปลงบ้าง เช่น ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ ความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่น ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา
2. ควรมีการศึกษาวิจัยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษแบบค้างคืนนอกสถานที่ว่าสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงได้เพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. (2528). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- กาญจนา นันตะดวง. (2542). *พฤติกรรมกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. สกลนคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- จันทร์เพ็ญ ยะไวย์. (2540). *การประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะตน*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจลิยวศรี พิบูลชล. (2535). *การสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ทันทิวา สุวัตร. (2540). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสันกับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิยม สารรัตน์. (2524). *การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนใน โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 9*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2535). *การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2540). *เอกสารการจัดค่ายแคมป์อัจฉริยะ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูด และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พรทิพภา อินทปัญญา. (2532). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนกับแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วย วิธีสอนอ่านแบบเอสเอสอาร์กับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรพิมล จันทร์พลับ. (2539). *เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : วัฒนาพร.
- มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชา การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มาลี จุฑา. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.

- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2539). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวเรศ จตุพรสวัสดิ์. (2543). การจัดกิจกรรมค่ายคณิตศาสตร์ที่มีผลต่อการพัฒนาเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง. (2544). กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัศมี โพนเมืองหล้า. (2543). การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งนภา ยาทอง. (2534). ชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. (2543). วันอันตรวด แลงเกวจ เกมส์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศรียา นิยมธรรม. (2532). การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- _____. (ม.ป.ป.). เอกสารประกอบการเรียนเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ศิริพันธ์ โรจนุดมะ. (2541). ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและสร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริยา คณิรานนท์. (2541). ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2543). เอกสารประกอบการบรรยาย Mind Mapping กับคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุลัดดา ลอยฟ้า และคณะ. (2541). "การศึกษารูปแบบการเรียนการสอนในปัจจุบันของจังหวัดขอนแก่น ในโครงการปฏิรูปการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา," ผลงานทางวิชาการ การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2544). *เล่าเรื่องค่าย เรียนร่วม...ร่วมเรียนรู้สู่ความสามารถพิเศษ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2541). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- _____. (2543). *การจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). *รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2542). *การจัดการศึกษาแนวใหม่ : การพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำออง หิรัญบุรณะ. (2536). *การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา*. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ. อัดสำเนา.
- สำออง หิรัญบุรณะ. (2544). *จุดประกายภาษาอังกฤษ : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุชา จันทรเอม. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวนีย์ เสนาสุ. (2529). *เอกสารประกอบการสอน วิชา กฎ 323 งานอาสาสมัครและกิจกรรมเยาวชน*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- หทัย ดันหยง. (2535). *การปรุงรสการสอนด้วยอารมณ์ขัน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อรพินทร ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ และ วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2542) *การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายใน : รายงานการวิจัยฉบับที่ 70*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อัญชลี ภูพานิช. (2539). *แรงจูงใจในการเรียนการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง)*. นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.
- อุไรวรรณ เลิศสังข์. (2537). *การสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2543). *แผนที่สู่การพัฒนาอัจฉริยภาพเด็ก*. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. (2546, มกราคม). "เด็กที่มีความสามารถพิเศษ," *สารปฏิรูป*. 5(58).
- Benware, C. and Deci, E.L., (1984, May). "Quality of Learning with an Active and Passive Motivational Set," *American Educational Research Journal*. 21 : 755-765.
- Bresnahan, Linda Marie. (1991, February). "Interlectually Superior Achievers and Underachievers : Performance of 9-11-Year-Old Boys on Cognitive Measures(Nine-Year-Old , Eleven-Year-Old)," *Dissertation Abstracts International*. 51(08) : 2678.
- Carson, Patricia Jean. (1993, June). "Case study of Enrichment for the Gifted Underachieving Student," *Dissertation Abstracts International*. 33(03) : 253.
- Clark, Barbara. (1997). *Growing up Gifted : Developing Potential of Children at home and at School*. 5th ed. New Jersey : Prentice-Hall.

- Davis, Gary A. & Rimm, Sylvia B. (1994). *Education of the Gifted and Talented*. 3rd ed. Boston : Allyn and Bacon.
- Ford, Donna Y. and Thomas, Antoinette. (1997). "Clearinghouse on Handicapped and Gifted Children, Reston Va," Ed 409660 *Underachievement among Gifted Minority Students : Problems and Promises*. (Online). Available : <http://www.ed.gov/databasses/ERIC-Digest/ed409660.htm>.
- Gibbs, G. and Jenkins, A. (1992). *Teaching Large Class in Higher Education : How to Maintain Quality with Reduced Resource*. London : Kogan Page.
- Heller, Kurt A. Monks, Franz J. and Passow, Harry A. (1993). *International Handbook of Research and Development of Giftedness and Talent*. Great Britain : BDCC Wheatons.
- James, Mark. (1993, Summer). "The Role of Orientation and Perceived Personal Causation in the Motivations in Adult ESL Learners," *Masters Abstracts International*. 34(06) : 2137.
- Jakobovits, Leon A. (1971). *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Rowley, Massachusettes : New Berry House.
- Kharmar, Nayef. (1971, July). "Motivation and Young Foreign Language Learner," *English Language Teaching Journal*. 31 : 103 – 111.
- Lea, Melinda Jamison. (1991, Spring). "A Comparison of Overachievers and Gifted Underachievers : Self-Concept and Demographic Data," *Masters Abstracts International*. 29(01) : 149.
- Leung, Lisa Kim. (1993, Summer). "The Effects of Goal Setting on the Academic Achievement, Motivation, and Confidence of Bright Underachievers," *Masters Abstracts International*. 31(02) : 546.
- Maley, Alan and Duff, Alan. (1994). *Drama Techniques in Language Learning*. 2nd ed. Great Britain : Cambridge University.
- Mcgee, Sharon Joan. (1996, October). "The Effects of Goal Setting and Attributional Feedback on Self-Efficacy for Writing and Writing Achievement(Gifted, Underachievers)," *Dissertation Abstracts International*. 57(04) : 1561.
- Polausky, Jaclyn. (1990, Winter). "Self-Esteem and Anxiety among High and Low Achieving Gifted and Non Gifted Students and Their Parents," *Masters Abstracts International*. 30(04) : 1002.
- Whitmore, Joanne Rand. (1985). "Clearinghouse on Handicapped and Gifted Children, Reston Va," Ed 262526 *Underachieving Gifted Students*. (Online). Available : <http://www.ed.gov/databasses/ERIC-Digest/ed26256.htm>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

- ก. แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- ข. แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน
- ค. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- ง. แบบสอบถามความคิดเห็นและความพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- จ. ตารางเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- ฉ. ตารางเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- ฉ. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ก
แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ แบ่งเป็นกิจกรรมต่างๆ 6 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย(Ice-Breaking Activities) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกันก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป เป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องใช้ภาษา หรือใช้ภาษาในระดับที่ง่ายๆ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะทำกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

กิจกรรม

1.1 Rabbit and nest

1.2 Hello

1.3 Our heart

1.4 Teacher says ...

1.5 Hop! Hop!

2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์ (Vocabulary Activities) เป็นกิจกรรมที่ทดสอบความจำและทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ตามระดับความรู้ของผู้เรียน ทั้งในด้าน การสะกดคำ การออกเสียง และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาก่อน

กิจกรรม

2.1 Touch and write

2.2 Missing vowel

2.3 A group

2.4 Giant crossword

2.5 Masterspell

2.6 I go to the market

2.7 My body

2.8 Words in 1 minute

3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา(Structure Activities) เป็นที่ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนโครงสร้างประโยคต่างๆที่เคยได้เรียนมาแล้วในรูปแบบของเกมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยไม่รู้ตัวในบรรยากาศที่สนุกสนาน

กิจกรรม

3.1 Make sentences

3.2 Spy codes

3.3 The mistakes

3.4 Dominoes

3.5 Shopping Around

4. กิจกรรมฝึกการสนทนา(Conversation Activities) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติม โดยคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างแล้วสื่อสารให้คนอื่นให้ได้ข้อมูลนั้นๆ เป็นกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

กิจกรรม

4.1 My thing

4.2 Burger

4.3 Can I?

4.4 Do you have any?

4.5 Guess what?

4.6 What's the matter?

5. กิจกรรมการแก้ปัญหา(Problem-Solving Activities) เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักแก้ไขปัญหาสถานการณ์ด้วยการคิดอย่างมีเหตุผล การคิดอย่างมีวิจารณญาณ หรือการคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง

กิจกรรม

5.1 My painting

5.2 Codewords

5.3 Hard problems

5.4 What?

5.5 Telephone codes

5.6 Just talk

5.7 Crazy Questions

6. กิจกรรมเสริม(Fillers) เป็นกิจกรรมนันทนาการที่มุ่งเน้นความสนุกสนานเสริมสมรรถภาพการเรียนรู้ เช่น การร้องเพลง การร้องเพลงที่มีท่าทางประกอบ

6.1 English Camp

6.2 La – Ba - Do

6.2 Hokey pokey

6.4 If you're happy

6.5 Down and up

6.6 Ten little Indians

6.7 Head Shoulders knees and toes

6.8 My head, my eyes, my shoulder and my mouth

6.9 Chicken

6.10 Hello

1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย

1.1 RABBITS AND NESTS(กระต่ายกับรัง)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการฟังคำสั่ง

2. ฝึกความคล่องแคล่ว

3. สร้างความสนุกสนานและผ่อนคลาย

4. สร้างความคุ้นเคยกันก่อนการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป

รูปแบบกิจกรรม : ปฏิบัติ

รูปแบบการเล่น : กลุ่มใหญ่

เวลา : 30 นาที

อุปกรณ์ : -

การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม

วิธีดำเนินการ : 1. ให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมใหญ่ 1 วง

2. ครูสาธิตการเล่น

โดยกำหนดให้ นักเรียน 1 คนเป็นกระต่าย และ อีก 2 คนเป็นรังกระต่าย

ให้คนที่เป็กรังยืนจับมือกันล้อมตัวกระต่ายไว้ด้านใน แล้วคอยฟังคำสั่งซึ่ง

ต้องปฏิบัติดังนี้

- Change the Nest = กระต่ายวิ่งไปหารังใหม่

- Change the Rabbit = รังวิ่งไปหากระต่ายตัวใหม่

- Break the Nest = ทุกคนแยกออกจากกัน

แล้วทำรังและกระต่ายกับกลุ่มใหม่

โดยที่ทุกคนเลือกที่จะเป็นอะไรก็ได้

3. เริ่มทำกิจกรรม โดยให้นักเรียนตั้งใจฟังคำสั่งที่ครูสั่ง แล้วปฏิบัติตามคำสั่งให้เร็วที่สุด

4. คนที่รวมกลุ่มช้าเป็นกลุ่มสุดท้าย ต้องแสดงท่าทางประกอบเพลง chicken เนื้อเพลงอยู่ในส่วนกิจกรรมเสริม)

1.5 HOP! HOP!(เฮ้า! โดด)

- จุดประสงค์ : 1. ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวน
2. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวน
3. ฝึกการคำนวณเลข
4. ฝึกสมาธิในการคิดและการฟัง
5. สร้างความสนุกสนานก่อนการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป
- รูปแบบกิจกรรม : พูด และ ปฏิบัติ
- รูปแบบการเล่น : กลุ่มใหญ่
- เวลา : 30 นาที
- อุปกรณ์ : ลูกบอล 1 ลูก
- การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม
- วิธีดำเนินการ : 1. ให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม 1 วง
2. ครูสาธิตการเล่น โดยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคนส่งลูกบอลให้คนที่ยืนถัดไป
คนที่ถือลูกบอลต้องนับเลขไล่เรียงไปตั้งแต่ one two three four five
แต่เมื่อนับถึงเลขที่ครูกำหนดไว้(แต่ละรอบกำหนดเพียง 1 เลข เช่น 5, 7, 10,...)
ผู้ที่จะต้องออกเสียงเลขที่กำหนดนั้นต้องไม่ออกเสียงเลขตัวนั้น แต่ต้องกระโดด
ออกมาจากแถวไปข้างหน้า 1 ก้าว แล้วกระโดดกลับเข้าแถวเหมือนเดิม แล้ว
ส่งลูกบอลต่อไปเรื่อยๆ
เช่น ครูกำหนดเลข 7
ผู้ที่ต้องพูดเลข 7 และเลขที่เป็นทวีคูณของ 7
จะต้องกระโดดออกมาจากแถว
เช่น เลข 1, 2, 3, 4, 5, 6, ไม่ต้องกระโดด
เลข 7, 14, 21, 27, ต้องกระโดด
3. พูดไล่จำนวนเลขไปเรื่อยๆ หากมีใครทำผิด เช่น ออกเสียงเลขที่กำหนด หรือ
ลืมกระโดด ให้ปรับแพ้ออกมาช่วยครูดูว่ามีใครทำผิดบ้าง
4. คนสุดท้ายที่ไม่ทำผิดพลาดเลยเป็นผู้ชนะ

2. กิจกรรมฝึกทบทวนคำศัพท์

2.1 TOUCH AND WRITE (จับให้มันป็นเป็นคำ)

- จุดประสงค์ : 1. ฝึกการสะกดคำศัพท์
2. ฝึกการเรียนรู้โดยการสัมผัส
3. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

รูปแบบกิจกรรม : เขียน และ ปฏิบัติ

รูปแบบการเล่น : กลุ่ม 4 คน

เวลา : 45 นาที

- อุปกรณ์ : 1. อักษรรูปทรง A – Z (ตัวอักษร 3 มิติ ที่มีความกว้าง ความยาว และความหนา)
2. ถุงผ้าสีเข้มสำหรับใส่ตัวอักษร 4 ใบ(แต่ละถุงมีหมายเลขกำกับไว้ คือ 1 2 3 4)
3. นาฬิกาจับเวลา
4. แต่ละกลุ่มจะได้ กระดาษ 4 แผ่น และ ปากกา 1 แท่ง

การประเมินผล : ประเมินจากผลงานของผู้เรียน

- วิธีดำเนินการ : 1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ 4 คน
2. ครูสาธิตการเล่นโดยให้นักเรียน 1 คน ออกมาใช้มือสัมผัสตัวอักษร 1 ตัว ที่ครูซ่อนไว้ในถุงผ้าว่าเป็นตัวอักษรใด (ไม่ให้นักเรียนเห็นตัวอักษรนั้น)
ครูจะจับเวลา 5 นาที ตั้งแต่เริ่มสัมผัสตัวอักษร เมื่อรู้ว่าเป็นตัวอักษรใด ให้ตัวแทนกลุ่มวิ่งไปบอกตัวอักษรที่ตนสัมผัสได้ ให้เพื่อนรู้ และให้ทุกคนในกลุ่ม ช่วยกันคิดคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรนั้นให้ได้มากที่สุด แล้วเขียนลงกระดาษ ที่เขียนชื่อกลุ่ม สมาชิกในกลุ่ม และ หมายเลขถุง
3. เริ่มทำกิจกรรมโดยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมา กลุ่มละ 1 คน สัมผัสตัวอักษร ที่ครูจัดไว้ให้แต่ละกลุ่ม เมื่อรู้ว่าเป็นตัวอักษรใดแล้วให้รีบวิ่งกลับไปบอกเพื่อน แล้วเขียนคำใส่กระดาษให้ได้มากที่สุดก่อนครูเป่านกหวีดหมดเวลา 5 นาที แล้วนำกระดาษส่งครู
4. ทำเหมือนข้อ 3 แต่ให้ส่งตัวแทนคนใหม่ เพื่อจับอักษรตัวใหม่ ทำไปเช่นนี้จนครบ 4 รอบ
5. ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจคำตอบของกลุ่มอื่นว่าเขียนคำศัพท์ถูกต้องกี่คำ กลุ่มที่สามารถเขียนคำได้ถูกต้องมากที่สุดชนะ

2.5 MASTERSPELL(คำเดียวที่ปรารถนา)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการสะกดคำและการออกเสียงคำศัพท์

2. ฝึกการสังเกต

3. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

4. ฝึกการคิดแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

รูปแบบกิจกรรม : พุด และ สะกดคำ

รูปแบบการเล่น : กลุ่ม 4 คน

เวลา : 1.30 ชั่วโมง

อุปกรณ์ : บัตรคำปริศนา(sky, pet, fly, cry, like, easy, blue, hour, enjoy, think, teach, month, friend, family, letter, clever)

การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม

- วิธีดำเนินการ :
- ครูอธิบายวิธีการเล่นว่า ครูซ่อนคำปริศนาไว้ 1 คำ ให้นักเรียนสืบหาว่าคำนั้นคืออะไร โดยบอกใบ้ว่าในคำนั้นมีอักษรอยู่ทั้งหมดกี่ตัว(ไม่บอกว่ามีตัวใดบ้าง)
 - ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน แต่ละกลุ่มต้องช่วยกันคิดและค้นหาว่าคำนั้นคืออะไร โดยอาจเดาคำขึ้นมา 1 คำที่มีจำนวนตัวอักษรเท่ากับคำปริศนานั้น ซึ่งคำที่เดานั้นจะต้องมีความหมายและสะกดถูกต้องตามพจนานุกรม และต้องไม่เป็นคำเฉพาะ
 - เมื่อกลุ่มที่ 1 ทายคำศัพท์แล้ว ครูจะบอกใบ้ให้ทราบว่าเป็นคำที่เดานั้น มีอักษรที่ถูกทั้งหมดกี่ตัว และถูกตำแหน่งแล้วกี่ตัว(แต่ไม่บอกว่าตัวใดถูก) แล้วให้กลุ่มถัดไปทายต่อไป จนกว่าจะมีกลุ่มใดทายคำได้ถูกต้อง
เช่น คำปริศนา คือ BIRD มี 5 ตัวอักษร

กลุ่ม 1	ทาย	duck	ทายถูกตัวอักษร	1 ตัว	ถูกตำแหน่ง	0 ตัว
กลุ่ม 2	ทาย	lion	ทายถูกตัวอักษร	1 ตัว	ถูกตำแหน่ง	1 ตัว
กลุ่ม 3	ทาย	deer	ทายถูกตัวอักษร	2 ตัว	ถูกตำแหน่ง	0 ตัว
กลุ่ม 4	ทาย	bear	ทายถูกตัวอักษร	2 ตัว	ถูกตำแหน่ง	1 ตัว
กลุ่ม 1	ทาย	bird	ทายถูกตัวอักษร	4 ตัว	ถูกตำแหน่ง	4 ตัว

 (กลุ่มที่ 1 เป็นผู้ชนะ) บันทึกคะแนนของแต่ละกลุ่มไว้
 - เปลี่ยนบัตรคำใหม่ โดยให้กลุ่มที่ 2 ทายก่อน แล้วทำต่อไปเหมือนข้อ 3. ทำไปจนครบทุกบัตรคำ
 - กลุ่มที่ทายคำได้ถูกต้องมากที่สุดชนะ

3. กิจกรรมฝึกโครงสร้างทางภาษา

3.1 MAKE SENTENCES(ร้อยเรียงประโยค)

จุดประสงค์ : 1. ทบทวนการสร้างและเรียนรู้รูปประโยค

2. ฝึกการคิดคล่องแคล่ว

3. ฝึกการสังเกต

4. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

รูปแบบกิจกรรม : พูด และ เขียน

รูปแบบการเล่น คู่ และ กลุ่ม 4 คน

เวลา : 1.30 ชั่วโมง

อุปกรณ์ : 1. บัตรชุดกลุ่มคำ 16 ชุด(บัตรคำขนาดประมาณ 6 X 36 นิ้ว)

2. แบบฝึกโครงสร้างประโยค

การประเมินผล : 1. สังเกตจากการทำกิจกรรม

2. ประเมินจากผลงานของผู้เรียน

วิธีดำเนินการ : 1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ 4 คน

2. ครูสาธิตการเล่น โดยเรียงบัตรคำจากชุดคำในประโยค(บัตรคำตัดคละกัน อยู่ในซอง) ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดว่า คำทั้งหมดนั้นควรเรียงอย่างไร ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง (ประโยคต้องถูกต้องตามหลักไวยากรณ์)

เช่น will tomorrow English we to Camp go

= We will go to English Camp tomorrow.

happy are you today ?

= Are you happy today ?

3. ในรอบที่ 1 ให้แต่ละกลุ่มผลิตกันเรียงประโยคให้ถูกต้องภายใน 1 นาทีต่อ 1 ชุดคำ การให้คะแนน 1 ประโยค คือ 1 คะแนน

4. รวมคะแนนในรอบที่ 1 เก็บไว้

5. ในรอบที่ 2 ให้นักเรียนจับคู่(จากกลุ่มใหญ่ 4 คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อย 2 คน) ช่วยกันทำแบบฝึกโครงสร้างประโยค ภายในเวลา 10 นาที

การให้คะแนน ให้รวมคะแนนของทั้ง 2 กลุ่มย่อย รวมเป็นคะแนนกลุ่มใหญ่

6. รวมคะแนนทั้ง 2 รอบ กลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

Name

Name

1. MAKE A SENTENCE FROM THESE WORDS.

1. Milo /on /goes/ to /school / never /Sunday.

2. for /your mother /does /cook /always/ you?

3. the / were / cars /on / many / there / street.

4. in / his / and / sister / were / Jerry / born / London.

5. the /my / job /was / pet/ last /in / big / shop.

6. sister / have / three / I / one/ and /got / brothers.

7. can / what /you / language /speak?

8. will / go / when / to / you / Phuket?

9. my / reads / the / usually / uncle / newspaper.

10. you / did / call / why / the/ police / yesterday?

บัตรกลุ่มคำสำหรับสร้างประโยค

1. This / is / a / piece / of / cake.
2. I / am / afraid / of / dogs.
3. There / are / many / cats / on / a / mat.
4. We / played / a / game / in / the / park.
5. Did / children / do / their / homework / carefully?
6. Who / always / eats / sandwiches / for / lunch?
7. Will / you / get / up / early / tomorrow?
8. Students / never / go / to / school / on / Sunday.
9. Peter / usually / reads / his / English / books.
10. Can / we / talk / in / the / library?
11. Please / point / to / the / map.
12. Milo / is / playing / with / his / friends / now.
13. He / can / drive / a car / but / she / can't.
14. Why / didn't / you / go / to / school / yesterday?
15. How / many / children / are / there / in / your / class?
16. What / language / can / Jerry / speak?

3.3 THE MISTAKES(เป่าปุ่นจีน)

- จุดประสงค์ : 1. ฝึกการใช้ไวยากรณ์ในประโยค
2. ฝึกการสังเกต
3. ฝึกการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
4. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม
- รูปแบบกิจกรรม : เขียน และ พูด
- รูปแบบการเล่น : คู่ และ กลุ่ม 4 คน
- เวลา : 45 นาที
- อุปกรณ์ : 1. บัตรประโยค 15 ใบ
2. แบบฝึกโครงสร้างประโยคคู่ละ 1 ชุด
3. กระดาน และ ปากกา กลุ่มละ 1 ชุด
- การประเมินผล : 1. สังเกตจากการทำกิจกรรม
2. ประเมินจากผลงานของผู้เรียน
- วิธีดำเนินการ : 1. ครูอธิบายวิธีการทำแบบฝึก โดยให้แต่ละกลุ่มช่วยกันหาคำที่ ทำให้ประโยคนั้นๆ ไม่ถูกต้อง และแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์
เช่น Milo like to eat a apple every morning.
แก้เป็น Milo likes to eat an apple every morning.
2. ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม 4 คน
3. รอบที่ 1 ครูติดบัตรประโยคบนกระดานดำ ให้แต่ละกลุ่มพยายามค้นหาคำผิดในประโยค และแก้ไขประโยคให้ถูกต้อง แล้วเขียนลงบนกระดาน ในเวลา 1 นาที
4. เมื่อหมดเวลาครูตรวจคำตอบของแต่ละกลุ่ม กลุ่มใดตอบถูก 1 คำผิด(อาจมีคำผิดมากกว่า 1 คำ) จะได้ 1 คะแนน
5. ทำจนครบบัตรประโยค 15 ใบ แล้วรวมคะแนนไว้
6. รอบที่ 2 ครูให้นักเรียนจับคู่แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ช่วยกันทำแบบฝึกโครงสร้างประโยค ภายในเวลา 10 นาที ตรวจแล้วรวมคะแนนไว้
7. กลุ่มที่ได้คะแนนรวมมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

Name _____

Name _____

CORRECT THE MISTAKES IN THESE SENTENCES .

1. Our Grandmother loves you and ~~I~~.^{me}
2. How do you doing?
3. Tony has much toys.
4. I cann't find my keys.
5. What do he wants to do?
6. Are you remember these song.
7. Student want to read some book.
8. A animals was big but small.
9. He name is Milo.
10. They are come home soon.
11. A teacher went to school tomorrow.
12. Don't did that!
13. Who you are?
14. Do you has any pen?
15. How many sugar do you wanted?
16. Thai is a best country in the world.

กิจกรรมฝึกการสนทนา

4.1 MY THING(ของใครก็ห่วย)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการถามตอบโดยใช้ Yes-No Question

2. ฝึกการฟัง

3. ฝึกการให้ข้อมูล

รูปแบบกิจกรรม : พูด และ ปฏิบัติ

รูปแบบการเล่น : กลุ่มใหญ่

เวลา : 45 นาที

อุปกรณ์ : สิ่งของส่วนตัวของผู้เล่นทุกคน คนละ 1 ชิ้น
(สิ่งของไม่ควรจะมีลักษณะที่คล้ายกัน เช่น ดินสอ ปากกา ที่เหมือนกัน และต้องไม่เป็นของที่มีราคาสูง)

การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม

- วิธีดำเนินการ :
- ให้นักเรียนทุกคนนั่งเป็นวงกลม 1 วง
 - ให้นักเรียนนำสิ่งของๆ ตนคนละ 1 ชิ้น มากองรวมกัน
 - ให้นักเรียนแต่ละคนไปหยิบของๆ เพื่อนคนอื่นถือไว้คนละ 1 ชิ้น และระวังไม่ให้ใครเห็น
 - ให้นักเรียนทุกคนถามหาสิ่งของ ของตนเองคืนโดยการถามคำถามใครก็ได้ที่คิดว่ามีของของตนอยู่ โดยพูดว่า
I can't find my (ชื่อของนั้น).
Do you see my (ชื่อของนั้น) ?
 - หากตนมีของของเพื่อนคนนั้นให้ตอบว่า Yes, I do. และคืนของเพื่อนไป หากไม่มีของของเพื่อนคนนั้นให้ตอบว่า No, I don't.
I have a/an (บอกชื่อของที่ตนถืออยู่).
หากไม่แน่ใจว่าของที่มี เป็นของเพื่อนคนนั้นหรือไม่ให้ตอบว่า Is this yours?
แล้วยื่นของชิ้นนั้นให้เพื่อนดู หากใช่ ให้ตอบว่า Yes, it's mine. Thanks.
หากไม่ใช่ให้ตอบว่า No, it's not mine. Thanks.
 - ผู้ที่สามารถหาของตนกลับคืนได้ 5 คนแรกเป็นผู้ชนะ

4.2 BURGER(เบอร์เกอร์จริง)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการใช้ประโยคเกี่ยวกับการซื้อขาย

2. ฝึกการถามตอบคำถาม

รูปแบบกิจกรรม : พูด และ ปฏิบัติ

รูปแบบการเล่น : เดี่ยว

เวลา : 45 นาที

อุปกรณ์ : ขนมอบ้ง แอม มายองเนส ซอสมะเขือเทศ นม น้ำ และ บัตรแทนเงิน

การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม

วิธีดำเนินการ : 1. ให้นักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือผู้ซื้อ และ ผู้ขาย

2. ให้ผู้ขายอยู่ที่โต๊ะขายอาหารที่ครูจัดไว้พร้อมอาหาร(ครั้งละ 2 คน)

ผู้ซื้อเดินเข้ามาซื้ออาหาร และสนทนากับผู้ขาย ด้วยประโยค ดังนี้

ผู้ขาย : May I help you?

ผู้ซื้อ : Yes. I'd like a hamburger, please.

ผู้ขาย : What do you want on it?.

ผู้ซื้อ : Mayonnaise. หรือ Ketchup

ผู้ขาย : Anything to drink?

ผู้ซื้อ : Water. หรือ Milk

ผู้ซื้อ : How much are they?

ผู้ขาย : 25 baht.

ผู้ซื้อชำระเงิน และ ผู้ขายให้สินค้า

ผู้ขาย : Thank you. Have a nice day.

3. สลับผู้ขาย เป็นผู้ซื้อ และ ผู้ซื้อ เป็นผู้ขาย จนครบทุกคน

5. กิจกรรมฝึกการแก้ปัญหา

5.1 MY PAINTING(ศิลปินเอก)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการคิดแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ

2. ฝึกการอ่านและทำความเข้าใจ

3. ฝึกการปฏิบัติตามคำสั่ง

รูปแบบกิจกรรม : อ่าน และ วาด

รูปแบบการเล่น : เดี่ยว

เวลา : 1.30 ชั่วโมง

อุปกรณ์ : 1. ใบคำสั่ง 1 ใบ

2. กระดาษขาว ดินสอ และ สี 1 ชุด

3. Dictionary

การประเมินผล : ประเมินจากผลงานของนักเรียน

วิธีดำเนินการ : 1. ครูแจกใบคำสั่งให้นักเรียนคนละ 1 ใบ

2. ให้แต่ละคนอ่านคำสั่งทุกข้อ และทำความเข้าใจกับคำสั่งที่กำหนดไว้ในใบคำสั่ง

3. ให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อ คำสั่งมีดังนี้

- Draw yourself in the middle of the paper.
- You are wearing a black and yellow T-shirt and blue jeans.
Your T-shirt is too big but your jeans are too small.
Your shoes are green and your socks are red. You have 3
watches on your left hand, Ten rings on your fingers and one
on your nose. Your glasses are funny. You look very happy,
- Draw a triangle around your body.
- Draw a square around the triangle.
- Write your name in the top of the paper.
- In the bottom of the paper, write " Do you love me? " 3 times.

5.5 TELEPHONE CODE (โทรศัพท์ลับเฉพาะ)

จุดประสงค์ : 1. ฝึกการคิดแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ

2. ฝึกการคิดละเอียดละออ

3. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

รูปแบบกิจกรรม : เขียน

รูปแบบการเล่น : คู่

เวลา : 45 นาที

อุปกรณ์ : 1. บัตรตัวเลข 40 ใบ

2. แผ่นภาพรูปโทรศัพท์ขนาดใหญ่ 1 ใบ

3. กระดาน และ ปากกากลุ่มละ 1 ชุด

การประเมินผล : สังเกตจากการทำกิจกรรม

วิธีดำเนินการ : 1. ครูสาธิตวิธีการเล่น โดยติดแผ่นภาพรูปโทรศัพท์ขนาดใหญ่ไว้หน้าห้อง แล้วติดบัตรตัวเลขที่เป็นคำศัพท์ในหมวดต่างๆ 6 หมวด คือ number, animal, color, food, body part, sport, fruit และ insect ซึ่งครูจะแจ้งทุกครั้งว่าบัตรนั้นอยู่ในหมวดใด

เช่น หมวด number : 73836 = seven

หมวด animal : 73632 = panda

2. ให้นักเรียนจับคู่กัน แต่ละคนช่วยกันหาคำศัพท์ที่ถูกต้องของตัวเลขต่างๆ

3. เริ่มกิจกรรม ครูบอกหมวดคำ แล้วติดบัตรคำลงบนกระดานดำ

4. นักเรียนช่วยกันคิดว่าตัวเลขแต่ละตัวนั้นแทนตัวอักษรใดบนปุ่มโทรศัพท์

เมื่อทราบคำแล้ว ให้เขียนลงบนกระดานภายในเวลา 1 นาที

5. - ครูตรวจให้คะแนน 1 คำ ต่อ 1 คะแนนสำหรับ 15 บัตรคำแรก

- ครูตรวจให้คะแนน 1 คำ ต่อ 2 คะแนนสำหรับ 15 บัตรต่อมา

(ตอบผิดไม่หักคะแนน) แล้วบันทึกคะแนนของแต่ละคู่ไว้

6. สำหรับ 10 บัตรคำสุดท้าย ให้ 1 คำ ต่อ 3 คะแนน สำหรับคู่ที่ตอบได้เร็วที่สุด

เท่านั้น โดยการรีบเขียนคำ แล้วยกป้ายกระดานชูขึ้นให้ครูเห็นเป็นคนแรก

7. คู่ที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

1	ABC 2	DEF 3
GHI 4	JKL 5	MNO 6
PRS 7	TUV 8	WXY 9

TELEPHONE CODE (บัตรตัวเลข)

NUMBER

73836	SEVEN
353836	ELEVEN
893583	TWELVE
36789	FORTY
34389	FIFTY

ANIMAL

72632	PANDA
46773	HORSE
74337	SHEEP
76253	SNAKE
2833256	BUFFALO

COLOR

4729	GRAY
4653	GOLD
94483	WHITE
27696	BROWN
846538	VIOLET

FOOD

7423	RICE
27323	BREAD
666353	NOODLE
72523	SALAD
237325	CEREAL

BODY PART

2225	BACK
66884	MOUTH
86684	TOOTH
43278	HEART
26553	ANKLE

SPORT

754	SKI
4653	GOLF
269464	BOXING
836647	TENNIS
527283	KARATE

FRUIT

626446	MANGO
47273	GRAPE
672643	ORANGE
7327	PEAR
5484	KIVI

INSECT

233	BEE
268	ANT
359	FLY
2742538	CRICKET
288837359	BUTTERFLY

6. กิจกรรมเสริม

ENGLISH CAMP When English Camp goes marching in, When English Camp goes marching in, Oh don't you want to be in that number, When English Camp goes marching in,	LA - BA - DO We all sing a La - Ba - Do, La - Ba - Do, La - Ba - Do. We all sing a La - Ba - Do, La - Ba - Do, La - Ba - Do, (Hey !!) (hands/ shoulders / waist / knees / ears /hair / ankles)
HOKEY POKEY You put your <u>right hand</u> in You put your <u>right hand</u> out You put your <u>right hand</u> in And you shake it all about You do the hokey pokey And you turn yourself around That's what it's all about • left hand • right leg • left leg • head • shoulders • whole body ...	IF YOU'RE HAPPY If you're happy and you know it, * <u>clap your hands.</u> If you're happy and you know it, * <u>clap your hands.</u> If you're happy and you know , And you really ought to show , If you're happy and you know it, * <u>clap your hands.</u> • stamp your feet • nod your head • pull your ears • do them all ...
DOWN AND UP Down and up and <u>walk, walk, walk.</u> Down and up and <u>walk, walk, walk.</u> We <u>walk</u> to the left and we <u>walk</u> to the right We turn around and <u>walk, walk, walk.</u> • Run • Hop • Swim • Fly • Cry • Dance ...	TEN LITTLE INDIANS One little, two little, three little <u>Indians</u> , four little, five little, six little <u>Indians</u>, seven little, eight little, nine little <u>Indians</u>, Ten little <u>Indians boys.</u> • Monkeys • Rabbits • Puppies • Kittens • Piglets ...

HEAD SHOULDERS KNEES AND TOES <i>Head shoulders knees and toes, knees and toes, Head shoulders knees and toes, knee and toes, two eyes, two ears, , one nose, and one mouth, Head shoulders knees and toes, knees and toe,</i>	MY HEAD, MY EYES, MY SHOULDERS AND MY MOUTH <i>My head, my eyes, my shoulders, my mouth.</i> <i>My head, my eyes, my shoulders, my mouth.</i> <i>We all clap the hands.</i>
CHICKEN <i>Chicken is dead. Chicken is dead. It will be grilled, Ah! It will be grilled, Ah! Grill on the left, Grill on the right, Very hot, Very hot, Very hot!</i>	HELLO <i>Hello, hello, hello. How are you? I'm fine. I'm fine. I hope that you are, too.</i>

ปรับปรุงจาก : Young Exchange Service. (2545). โครงการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา. ถ่ายเอกสาร

ภาคผนวก ข
แบบวัดแรงจูงใจ

แบบวัดแรงจูงใจในการเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ เฉพาะข้อความที่ตรงกับความรู้สึก
ความคิด หรือการกระทำที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อความ	ความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ					
2. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากกว่าวิชาอื่น					
3. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ					
4. ข้าพเจ้าอยากให้มีจำนวนชั่วโมงภาษาอังกฤษให้มากที่สุด					
5. ข้าพเจ้าตั้งใจอย่างจริงจังที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง					
6. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากชั่วโมงเรียนในปัจจุบัน					
7. ข้าพเจ้ามักจะทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษเป็นประจำหลังจากการเรียนในห้องเรียน					
8. ข้าพเจ้ามักทำงานที่ครูภาษาอังกฤษสั่งล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนด					
9. ข้าพเจ้าชอบทำการบ้านวิชาอื่นก่อนวิชาภาษาอังกฤษ					
10. ข้าพเจ้ามักจะอาสาสมัครเป็นตัวแทนทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน					
11. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี					
12. ทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบออกเสียงให้คล้ายกับเจ้าของภาษามากที่สุด					
13. ข้าพเจ้าคิดว่าบรรยากาศการเรียนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียน					
14. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษด้วยความสนุกสนานเพราะครูมักมีกิจกรรมที่น่าสนใจให้ทำในชั้นเรียน					
15. ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงภาษาอังกฤษทุกวัน					
16. ข้าพเจ้าสนใจและชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ					
17. เมื่อข้าพเจ้าพบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะพยายามค้นหาคำตอบให้ได้ทุกครั้ง					
18. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องต่อไป					
19. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย					
20. ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าได้ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มความสามารถแล้ว					

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

จงเลือกคำที่ไม่เข้าพวก

1.	a. tooth	b. thumb
	c. toe	d. thing
2.	a. go	b. get
	c. glad	d. give
3.	a. sad	b. food
	c. bad	d. good
4.	a. rice	b. tomato
	c. milk	d. sugar
5.	a. day	b. week
	c. mouth	d. year
6.	a. lemon	b. lemonade
	c. orange	d. watermelon

จงเลือกคำที่ไม่ถูกต้องในประโยคต่อไปนี้

7. A black cat do not eat a rat.
a. b. c. d.
8. You were study English tomorrow.
a. b. c. d.
9. Mary has a very beautifuls dress.
a. b. c. d.
10. A ox lives near my school.
a. b. c. d.
11. How many soup do you want?
a. b. c. d.
12. I was ten year old last year.
a. b. c. d.

21. My color means please stop, and I end in d . What am I ?
 a. gold b. red
 c. orange d. green
22. I'm a part of foot. I have a nail on me, and I start with t . What am I ?
 a. toe b. tooth
 c. thumb d. thigh
23. If you have a cold, you can't smell much with me. I end with an e. What am I ?
 a. face b. nose
 c. eye d. bone
24. There are 24 h_____ in a day.
 a. houses b. hosts
 c. horses d. hours
25. There are 7 d_____ in a week.
 a. dads b. days
 c. dozens d. doors
26. There are 12 m_____ in a year.
 a. months b. mouths
 c. moose d. mouse
27. English alphabet has 26 l_____ .
 a. ladders b. leaders
 c. letters d. litters

จงเติมตัวอักษรหรือคำที่เหมาะสมลงในช่องว่างที่กำหนดให้

28. D O M I N _____
 a. A b. E c. I d. O
29. Rich Poor Clean Dirty Tall _____
 a. Big b. Short c. Shy d. Thin
30. Go Eat Went Ate Gone _____
 a. Ate b. Eaten c. Want d. Wanted
31. Ant Bat Cat Dog _____
 a. Fish b. Goat c. Hen d. Eel
32. One Three Six Nine Twelve _____
 a. Thirteen b. Fourteen c. Fifteen d. Sixteen

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามความคิดเห็นและความพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ทำไปในวันนี้ โดยการเขียนตัวเลขลงในช่องที่ตรงกับชื่อกิจกรรม ซึ่งตัวเลขแต่ละตัวมีความหมายดังนี้

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ชื่อกิจกรรม \ ข้อความ				
1. กิจกรรมสนุก				
2. กิจกรรมน่าสนใจ				
3. กิจกรรมท้าทายความสามารถ				
4. กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้าคิดและแสดงออกได้อย่างอิสระ				
5. กิจกรรมให้ความรู้แก่ข้าพเจ้า				
6. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้ามั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น				
7. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น				
8. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี				
9. ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถนำความรู้จากการทำกิจกรรมไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ได้				

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ทุกข้อตามความคิดของนักเรียน

1. จงเขียนชื่อกิจกรรมที่นักเรียนชอบ และบอกเหตุผลว่าชอบเพราะเหตุใด

2. จงเขียนชื่อกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบ และบอกเหตุผลว่าไม่ชอบเพราะเหตุใด

3. จงเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นหรือความประทับใจ

ภาคผนวก จ

ตารางเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลัง
การร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตารางเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลัง
การร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ตาราง 4 เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คนที่	แรงจูงใจในการเรียน		ผลต่างของแรงจูงใจ
	ก่อนร่วมกิจกรรม	หลังร่วมกิจกรรม	
1	58	80	22
2	58	70	12
3	59	69	10
4	58	75	17
5	51	71	20
6	57	62	5
7	48	67	19
8	51	70	19
9	56	73	17
10	54	72	18
11	46	68	22
12	47	70	23
13	59	74	15
14	50	74	24
15	50	70	20
16	49	69	20

ตาราง 5 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังการ
ร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		ผลต่างของผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
	ก่อนร่วมกิจกรรม	หลังร่วมกิจกรรม	
1	27	29	2
2	26	28	2
3	25	26	1
4	24	27	3
5	23	24	1
6	22	25	3
7	20	25	5
8	20	22	2
9	19	24	5
10	19	27	8
11	18	25	7
12	18	27	9
13	15	20	5
14	14	18	4
15	13	16	3
16	12	16	4

ภาคผนวก จ
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี	ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล	ภาควิชาภาษาตะวันตก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ธวัชชัย รักษาศิริ	ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนยุพทูตศึกษา
4. อาจารย์เรณู ครุฑไทย	หัวหน้าฝ่ายนิเทศก์วิชาการ
โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวัง นนทบุรี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวปริญดา ยะวงศา
วัน เดือน ปีเกิด	27 กุมภาพันธ์ 2511
สถานที่เกิด	อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	53/92 หมู่ที่ 9 ซอยเมืองทอง 18 หมู่บ้านเมืองทองธานี ถนนแจ้งวัฒนะ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2528	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2532	วิทยาศาสตร์บัณฑิต(เกษตรศาสตร์) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ (สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ